

תזרת כל החובות

חוברת מספר 4
יוני 2024

מטה המאבק - אקדמיה
יוני 2024

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

לוחמי תקווה יקרים,

בסרט "הנוקמים", לקראת הסוף ישנה סצנה בה מטיח הענק הירוק את האל לוקי כמה וכמה פעמים על רצפת מגדל סטארק. מרים ומטיח, מרים ומטיח. אחרי כמה פעמים, שוכב לו שם לוקי, יבבה קטנה עולה מגרונו והוא אומר בערך: "נראה לי שרק אנוח פה לרגע". אחרי השבועות האחרונים אנחנו מתחילים להרגיש כאילו הענק הירוק הטיח אותנו כמה פעמים על הרצפה.

בימים האחרונים אנו חווים טלטלות רגשיות מטורפות. לפעמים משתנה מצב רוחנו תוך דקות ספורות מהתעלות לעצב עמוק. לפעמים, נפשינו נקרעת בו זמנית בין עצב לשמחה. צריך להודות, חיי הרגש שלנו אינם טובים. רוב הזמן רגלינו דבוקות לקרקע ואנו שוחקים את סוליות נעלינו בעודנו מדשדשים קדימה. הצפון בוער, הממשלה מפלה בין דם והצביעה לקדם חוק שיאפשר לחרדים להמשיך ולהתחמק משירות צבאי, עוד חיילים נופלים בעזה, יוקר המחייה מזנק, חברי כנסת גוערים במשפחות החטופים ועוד. בשבת, זכינו לרגע של אושר כאשר צה"ל שחרר ארבעה חטופים משבי החמאס ותוך כדי כך קיבלנו את הבשורה המרה על נפילתו של ארנון זמורה במבצע להצלתם. התגובה הרגשית שלנו מראה עד כמה נימי הנפש שלנו מתוחים עד הקצה וכל דבר גורם להם להשתחרר כקפיץ.

כבר חודשים רבים אנחנו ברחובות למען מטרות רבות. שוויון בנטל, הפלת הממשלה והחזרת החטופים. כבר כמה שבועות הולך וגובר התסכול בקרב אלו היוצאים להפגין. הקואליציה מצופפת שורות עוד יותר, אין עסקת חטופים באופק ונראה ששום דבר לא עוזר. רבים לא יוצאים לרחובות ושלל הרציונאליזציות שלהם עצום (עכשיו לא הזמן, אני לא מתחברת למסרים, ההפגנות מזיקות למדינה, ההפגנות עוזרות לחמאס, אני מפחד מאלימות ועוד הסברים המאפשרים לאנשים לחיות עם עצמם בעודם רובצים מול הטלוויזיה). האדישות הציבורית מקשה עוד יותר לצאת מהבית ולהפגין.

אפשר למנות את כל רגעי השפל והגאות שחווינו בשבועות האחרונים. חלק מהנאומים בחוברת הזו הם תזכורת לנקודות אלו. אבל אנחנו רוצים להאיר רק נקודה אחת שטבעה תחת גלי המציאות כמעט מיד. משפחת אחד החטופים ששוחרר עמדה מול המצלמות ואמרה שאחד הדברים שעזרו לו היה לראות את ההפגנות בטלוויזיה העזתית. הידיעה שכל שבת יוצאים אנשים להפגין עודדה אותו ונתנה לו כוח.

תעצרו רגע, שימו את הטלפון בצד ותתרכזו באמירה הקצרה הזו. היה חטוף אחד בעזה שמראה הפגנות בטלוויזיה נתן לו עוד קצת כוח כדי להתמודד עם השבי. שוב, ההפגנות עזרו לחטוף אחד לשרוד! כל ההפגנות ועוד שנים של הפגנות שוות את הידיעה הזו. כל מי שיצא לרחוב, בין אם זה לכיכר החטופים, לכיכר הדמוקרטיה, לשער בגין או לאחד מהגשרים והצמתים בארץ, עזר לחטוף אחד לשרוד את התופת. מרגע זה ואילך אין בכלל תהייה ואין ספק, הרגליים כבר לא כבדות והראש מתרומם ונזקף. קחו דגל וצאו לרחוב כי אנחנו אור התקווה לעתיד טוב יותר. כל הממלא תקווה בליבו של חטוף אחד כאילו מילא עולם ומלואו בתקווה. לכן, אנחנו המעטים, אנחנו המעטים השמחים, אנחנו אגודת האחים והאחיות. מי שהיה איתנו ברחובות יהיה איתנו לנצח. ואלו הרובצים בכורסתם ירגישו מקוללים שלא היו איתנו ברחובות וכבודם ייפגע.

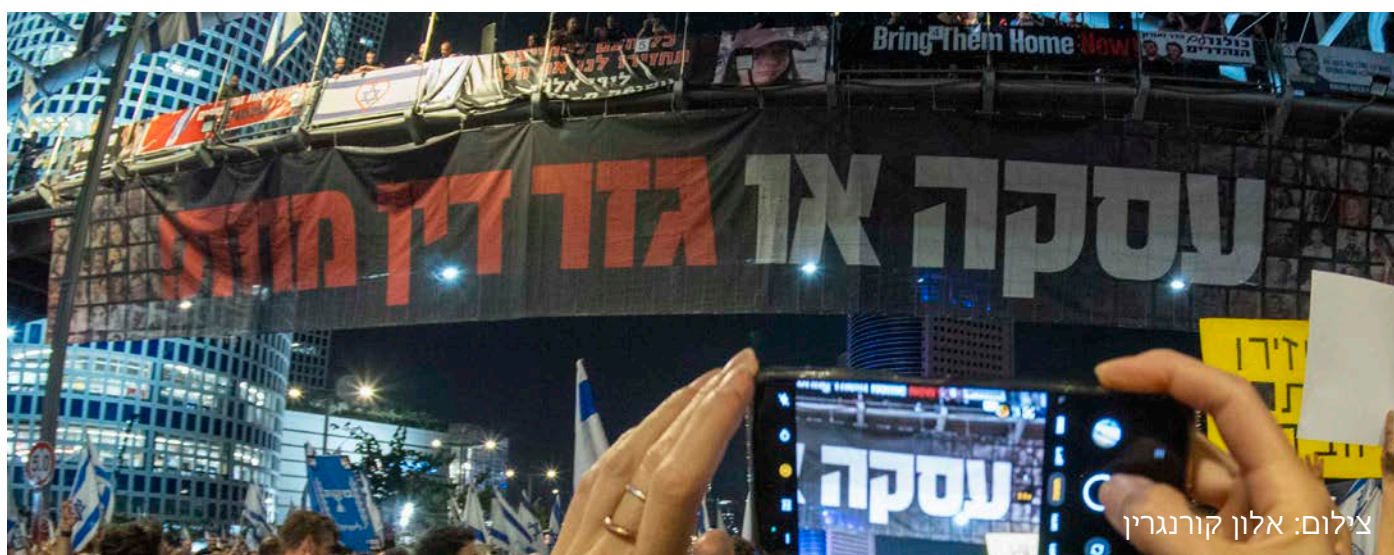
שלכם,

אלון

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

30	פאר-לי שחר	3	הקדמה
32	תא"ל במיל' רן גלינקא	5	חברות קודמות
34	שיר סיגל	6	פרופ' ברוך ברזל
35	ד"ר יאיר שגיא	8	מיכל הדס רובין
37	ח"כ נעמה לזימי	12	נתי יפת
39	ערן שוורץ	14	ד"ר יואב גרובייס
42	שופטת בדימוס שרה חביב	16	בוגי יעלון
44	רות הרן	19	ד"ר תניא ציון וולדקס
45	מיכל הדס רובין	22	משה רדמן
47	פרופ' אלון קורנגרין	24	שאול מרידור
51	תודות	26	תא"ל במיל' אמיר השכל
		28	פרופ' איתמר מן

צילום: אלון קורנגרין

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים. ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

Speak Out #1

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

יתקבלו בברכה חומרים חדשים לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח: matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים

אלון קורנגרין, רונית ספר-כהן

את כל החוברות ועוד ניתן למצוא גם בקישור זה

הנאום שלא נישא

הסיפור שלנו לא מתחיל היום. גם לא ב-48.

הסיפור שאני מספר מתחיל ביציאת מצרים. אז, לפני 3000 שנה, העם שלנו, עם של עבדים, קם והתחיל ללכת. והוא הלך עם הבשורה של חירות, שוויון וכבוד לכל אדם. שלושת הערכים שעליהם בנויה הדמוקרטיה. שלושת הערכים שעליהם מושתתת היהדות. בשבילי היהדות היא דת, היא לאום, היא זהות, אבל בראש וראשונה – היהדות שלי היא גם תנועת שחרור. תנועה שביציאת מצרים פקחה את עיני העולם לראות את העוול שבכל אי-צדק חברתי. ובנתיב הזה – של חירות ושוויון – עברנו תחנות רבות. התקדמנו. וליהדות, שחלמה על חירות עוד מיזמה הראשון, אסור ללכת לאחור.

והנה, היום, בישראל 2023, השוויון, הכלת השונה, הליברליזם עצמו, כולם נתפסים כהתרסה אל מול הזהות היהודית של המדינה. כאיום. בזמן שהאמת – הפוכה לחלוטין: כל המהפכות הליברליות, מהפמיניזם ועד למצעד הגאווה, כולן צועדות בנתיב שהתוותה לנו יציאת מצרים. נתיב של חירות, שוויון, כבוד. לכל אדם.

לכן, לחברי הדתיים אני אומר, ולכל מי שהיהדות יקרה לו: אנחנו לא נלחמים פה נגד הזהות היהודית. אנחנו נלחמים עליה. על היהדות של רבן יוחנן בן זכאי, שמקדימה שלום לכל אדם. חס וחלילה לא יורקת בפניו. על היהדות של הילל הזקן, שמושיטה יד. חס וחלילה לא כופה את ידה.

אני קורא פה לחזק את הזהות היהודית של המדינה. ולכן אני קורא לנו להוביל את העולם בזכויות נשים. כי אין זהות יהודית בלי שוויון. כן, אני רוצה לחזק את הזהות היהודית של המדינה. ולכן אני קורא לנו להוביל את העולם בזכויות להט"בים. כי אין זהות יהודית בלי חירות. אני מבקש לחזק את הזהות היהודית של המדינה. ולכן אני רוצה שכולם, גם המיעוטים, ירגישו ביטחון ושייכות. כי אין זהות יהודית בלי כבוד לאחר.

כעת, כשהתעוררנו, זו ההזדמנות שלנו, להחזיר לחיים את היהדות הליברלית, היהדות של אבות הציונות. פתוחה, מתונה, מקדשת את כבוד האדם, חפצת קידמה, מאמינה בכוחו של מדע, ובכוחה של יצירה אנושית.

המאבק שלי איננו יהודית או דמוקרטית.

ישראל שלי היא יהודית, ולכן דמוקרטית.

צילום: אלון קורנגרין

מיכל הדס רובין | מייסדת וממובילות "אמא ערה"

אני רוצה להתחיל בוידוי קטן. התעייפתי. לאחר שבוע שבו חטפנו לפנינו את כל הסחי והרפש שהמציאות הנוכחית מזמנת לנו, הגעתי לסופהשבוע מרוקנת, מיואשת ונטולת אנרגיות. מה הטעם? שאלתי את עצמי. עוד הפגנה, עוד נאום, עוד כנס, עוד מכתב. כל כך הרבה אנרגיות ומשאבים, ונדמה שכלום לא עוזר. אנחנו ממשיכים בדרכנו לתהום. פסע מהחורבן המוחלט.

ואז הבנתי שוב – יאוש הוא לוקסוס שאנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו. ערב הימים הלאומיים, ההבנה הזו מקבלת משנה תוקף. הוריה של סבתא שלי, עליזה לבית בירמן, עלו לארץ ישראל בתחילת המאה ה-20. את היאוש ממצב היהודים ברוסיה, הם הפכו לתכנית פעולה. סבתא עצמה, נלחמה ונפצעה כחיילת בצה"ל במלחמת העצמאות. סבא שלי, יצחק פליגלמן, הצטרף לאצ"ל באירופה, עם שחרור המחנות. גם הוא - במקום ליפול ליאוש, לאחר שגילה כמה אבד לו בשנות המלחמה - בחר להילחם. הוא המשיך להילחם גם לאחר שנכלא באיטליה על מעורבותו בפעולת טרור, וגם לאחר שנחקר בעינויים על ידי חברי הגנה באוסטריה. אבא שלי, דודו הדס, נלחם על עתידו במעברה לאחר שעלה מלוב. נלחם במלחמת ששת הימים כשריונר. נפצע אנושות, והמשיך להילחם בגבורה כל חייו בתוצאות הפציעה, שהביאה למותו בטרם עת.

בני הבכור נלחם בעזה לאחר ה-7 באוקטובר, וכעת הצטרף למלחמה האזרחית על דמותה ועתידה של המדינה שלנו. אני, כמו כולנו כאן, חלק משרשרת דורות של גיבורים וגיבורות שלא התייאשו גם כשהמציאות חבטה בהם שוב ושוב. שהיה להם ברור שיאוש הוא לא תכנית עבודה. שאם חפצי חיים אנחנו - עלינו לייצר את עתידנו בעצמנו. "אמא ערה" קמה מתוך חרדה לעתידם של ילדינו, הלוחמים

מאז ה-7 באוקטובר 2023

צילום: רות אלקיס יגרמן

והלוחמות במלחמה הזו. לפחד המצמית מפני השאלה אם יהיה להם עתיד בכלל, הצטרפה ההבנה שממשלת ישראל מתעניינת בשרידותה שלה בלבד, ולא בשרידותם של ילדינו. בעתיד שלה, ולא בעתידה של המדינה, עליה הם נלחמים ועבורה הם מסתכנים. אימהות מחויבות להילחם על עתיד ילדיהן. אז התאגדנו יחד. ומאז, אנחנו מנסות בכל כוחנו להשפיע, לשנות, להשמיע את קולנו, לייצר בעצמנו את המציאות והעתיד שמגיעים לילדינו בזכות.

בשבת, שבעה באוקטובר, ממשלת ישראל גילתה בתדהמה שדברי רהב על עוצמה לא מייצרים אותה. שהאויב האמיתי איננו בית המשפט, הפקידות המקצועית או מגילת העצמאות. ושלחיות שרים זה יותר מאשר כוח, כסף וכיבודים. מאז אותה שבת, גילינו אנחנו - בצער רב וביגון עמוק - שחיינו וחיי ילדינו אינם אלא כלי משחק וניגוח בידי חבורת אימפוטנטיים, שהגיעו לתפקידם בתאונה היסטורית מצערת, ללא תשוקה לשרת וללא כישרון לבצע. אסופת לא-יוצלחים, שמסרבים להודות באחריותם למחדל. חבורה זחוה ומנותקת שמחלקת למקורביה, כשלל, את הפלא הזה שנקרא "מדינת ישראל".

מחלקת תפקידי שרים לטרוריסט מורשע, שפעם הגיע רק לסמל הרכב, אבל היום כבר דורס אותנו מהמושב האחורי שלו.

מחלקת פרס ישראל לאדם שמזלזל בשירות הצבאי של ילדינו ובכל ערך של ממלכתיות ציונית ישראלית.

מחלקת תקציבי עתק למטרות ולמגזרים שאין קשר בינם לבין טובת החברה הישראלית.

מחלקת ג'ובים ותפקידים לאנשים חסרי יכולת, שעל כשליהם נשלם עוד זמן רב.

מחלקת נשקים לכל דכפין, בכסות של הגנה עצמית, במקום להבטיח את הבטחון עצמו.

מחלקת חבילות נופש לחבריה, בעוד למעלה מ- 100 אלף איש עדיין עקורים בארצם. והגרוע מכל - מחלקת את אזרחי ישראל למחנות עוינים. מפרקת את הלכידות החברתית. רומסת את הסולידריות ואת הערבות ההדדית. מחסלת את הישראליות.

ובכסות הרעש הזה של שנאה והסתה, של הסחת דעת וספינים, מובילה הממשלה הזו את ילדינו ואותנו למלחמה בלתי נגמרת, ללא כל דיון מדיני ואסטרטגי על העתיד. על תמונת סיום המלחמה. על הדרך ליצירת מציאות ביטחונית יציבה ובטוחה בגבולותיה של מדינת ישראל.

בכסות הרעש הזה היא ממססת את הישגי צה"ל שהושגו בדמם חיעתם של ילדינו.

בכסות הרעש הזה היא משאירה 132 חטופים וחטופות להינמק בשבי החמאס.

בכסות הרעש הזה היא מחסלת את החזון הציוני, עבורו נלחמו דורות של אנשים, ומשאירה ממנו קליפה ריקה, טקסים וריטואלים, מוסדות ותפקידים, סיסמאות תפלות.

ערב הימים הלאומיים הוא הזדמנות להגיד - עד כאן!

יש לנו חזון. יש לנו תמונת עתיד.

החזון הזה כולל מנהיגות ראויה. ממלכתית. הגונה. אנושית.

העתיד הזה כולל חברה ליברלית, יהודית וציונית. כזו שתהיה חלק מאומות העולם המתקדמות. כזו שכל ילד וילדה יזכו בה לשוויון הזדמנויות וימלאו באופן שוויוני את חובותיהם. אחד הציטוטים המוכרים של הרצל הוא: "בבזל ייסדתי את מדינת היהודים". המשך המשפט, הפחות מפורסם וידוע הוא: "אם אומר זאת בקול היום, יענה לי צחוק כללי. אולי בעוד חמש שנים, בוודאי בעוד חמישים שנה, יודו בכך כולם". המשפט הזה נכתב ב- 1897. 50 שנה לאחר מכך, התקבלה באו"ם ההחלטה על הקמת מדינת היהודים. ערב הימים הלאומיים, עלינו לייסד מחדש את מדינת ישראל. אסור לנו להקשיב לאלו המבטלים זאת. לאלו העונים לנו בצחוק כללי. לאלו הלועגים לאמונתנו כי זה אפשרי. אל לנו לתת ליאוש למלא את ליבנו. אנחנו יכולים לעשות זאת. אנחנו חייבות לעשות זאת, בשם סבינו ועבור ילדינו. עלינו לייצר בעצמנו את העתיד שאנחנו רואים לו. שאנחנו רוצים בו. והעתיד הזה מתחיל כאן. בצמתים, בכיכרות, ברחובות. והוא חייב להמשיך לנוע. לגדול. להתרחב.

זה עלינו. זה בכוחנו להבטיח שלא תהיה זו אגדה!

אז בואי אמה, יש לנו ממשלה להחליף!

צילום: עדי חן

צילום: נעמה זאבי

צילום: אילת מרקוביץ

תל אביב

צילום: אמיר יעקובי

ערב טוב,

יש לנו ראש ממשלה עם מנטליות של רודן ומוסר של עבריינין. כמו הרודנים האכזריים והכושלים ביותר, הוא שואף לשלטון נצח.

החברים שלו למועדון שליטי הנצח באים מהמדינות בעלות הרקורד המחריד ביותר בהפרת זכויות אדם - סוריה, אוגנדה, אריתריאה, ניקרגואה, בלארוס, רואנדה, טורקיה, דרום סודן, ג'יבוטי ורוסיה. כשאלה המודלים שלו, פלא שהוא אדיש לחיי החטופות, החטופים, החיילים והאזרחים בעורף? פלא שהקים ממשלה מושחתת עם נורמות של רפובליקת בננות?

שני שלישים מהישראלים רוצים לחיות בדמוקרטיה ליברלית, שהתכלית שלה היא לשרת את האזרחים. כשליש מעדיפים דיקטטורה לאומנית. אנחנו הרוב והם מיעוט מובהק - איך הם השתלטו עלינו? חשוב לדבר על זה בשביל העתיד. בתחילת המלחמה, רוב הישראלים הזדהו עם הסיסמא "ביחד ננצח". אבל תעשיית הרעל, כפי שדייק בוגי יעלון, לא מכונה, פוגגה את האשליה. צה"ל, שב"כ, משפחות החטופים - שוב דבר לא קדוש אצלם מלבד הכוח והשלטון. אנחנו עדים לקמפיין אגרסיבי נגד זכות המחאה, מכות למשפחות חטופים, מעצרים. הם שכחו מה זה להיות דמוקרטים! מאיפה יש להם את החוצפה?! ואיך זה שבני גנץ משרת את הדיקטטורה הלאומנית?

הסיבה שגנץ נשאר בממשלה ונשאר חזק בסקרים, ושההפגנות עדיין לא תפחו לממדי השנה שעברה - היא שיש מקום שבו רוב הציבור היהודי עדיין "ביחד". נקודת ההסכמה הרחבה היא שהסיפור של ישראל הוא קודם כל מאבק נצחי ובלתי נמנע בין יהודים לערבים - ושרק הערבים אשמים בכך. על זה כמעט שאין לימין הקיצוני אופוזיציה - זה סוד כוחו. המוסכמה בישראל היא שכל המדינות המצליחות והמתוחכמות ביותר בעולם, בהן הידידות הקרובות ביותר שלנו, נאיביות וטועות בתמיכתן בפתרון שתי המדינות - ורק אנחנו צודקים. אם זה לא היה המקרה, כבר בדצמבר הרחובות היו בוערים בדרישה מהממשלה לקבל את ההצעה האמריקאית-סעודית - סיום המלחמה, החזרת החטופות והחטופים, חיזוק הרשות הפלסטינית בעזה וריסון חמאס, בסיוע מדינות מהעשירות בעולם, אופק הצהרתי למדינה פלסטינית, ונורמליזציה עם סעודיה.

כל עוד נקבל את הנחת היסוד המהותנית - בלשון נקיה - שהערבים לא רוצים או לא יודעים לחיות בשלום, הימין האנטי דמוקרטי יישאר חזק. כל עוד נסכים לאפליית ערבים בישראל, נמשיך לחזק פוליטיקאים שצוברים כוח דרך גזענות ושנאת ערבים (בכוח הם משתמשים לביזה, לג'ובים ולהחלטות המופקרות). למרבה הצער, במה שקשור לערבים, רוב התקשורת שלנו היא בן גביר לייט. יש מיעוט שנוהג אחרת, אבל הוא נבלע בקונספציה הלאומנית. לא במקרה חופש העיתונות בישראל מדורג במקום ה-101 בעולם. למשל, עמדתה הרשמית של ישראל מאז 67, כדי שלא תוכר מדינת אפרטהייד, היא שבשטחים מתקיים כיבוש צבאי זמני. מתי שמעתם בפעם האחרונה בטלוויזיה את המילה כיבוש במסגרת דיווח עובדתי? זאת הרי עובדה. אבל אסור לומר אותה.

האם שמעתם שיהודה ושומרון הם שטחים ב"תפיסה לוחמתית"? גם זו עובדה, והיא מעלה את השאלה מה עושים אזרחים בשטח לוחמה. אז מכנים את ההתנחלויות "יישובים". אנחנו משקיעים הרבה מאמץ בהכחשת המציאות. האם שמעתם דיונים באולפנים על השאלה "אם השטחים שלנו, למה לא החלנו עליהם ריבונות ב-57 השנים האחרונות?". זאת שאלת מפתח להבנת האשליה

שמנהלת את חיינו, אבל הדיון עליה מושקע. כן - בסוגייה החשובה ביותר לעתיד המדינה, השיח הציבורי בישראל כבר מזמן אינו חופשי. לכן בן גביר וסמוטריץ' חוגגים.

גם סיקור הערבים בישראל מוכפף לרוב לקונספציה הלאומנית. סיפורים על אלימות יהודים נגד בדואים בנגב - תופעה נפוצה מאוד - תמצאו רק ב"הארץ". התופעה לא מוכרת לרוב הציבור. היא עץ נופל ביער. במושגים של מה שמצופה מעיתונות זאת התרת דם, כי הפושעים מבינים שהם חסינים. סרטון ממרץ השנה, שבו נראה יהודי יורה על בדואי תוך כדי נסיעה לא שודר, למרות שהטלוויזיה מתה על החומרים האלה. ויש עוד אינספור דוגמאות.

גם סיקור הפגיעה בזכויות לקוי. אף ערוץ טלוויזיה לא טרח לשלוח צוות בתחילת החודש, כדי לדווח על הריסת כפר שלם, ואדי אל חליל, והפיכת 320 אזרחים להומלסים. בכל מדד אובייקטיבי זה סיפור עיתונאי ענק, אבל לא בערוצי השידור הגדולים בישראל. למה? כי הנפגעים ערבים. גם בתי המשפט שותפים לפגיעה בשוויון. כבר עשורים שהם נותנים פסיקות פוליטיות, לא משפטיות, בסוגיית קרקעות הבדואים, בניגוד גמור לראיות.

בסוגיית הריסות הבתים הפסיקות מתעלמות בגסות מערכים חוקתיים וחוקיות אדם. בדיונים האלה, חוק יסוד כבוד האדם וחירותו פתאום נמחק. עשרות אלפי אנשים חיים בסכנה מיידית לאבדן בתיהם בגיבוי בתי המשפט, למרות שיש אלטרנטיבות, רק כי אינם יהודים. כך יוצא שדווקא הממסדים הליברליים ביותר לכאורה, מחזקים את המחנה שהסחורה החמה שלו היא מלחמת נצח שבטית. ככה לא בונים דמוקרטיה ליברלית מתוקנת.

אם בבחירות האחרונות הערבים היו מצביעים בשיעור דומה לזה של היהודים, ממשלת הבלהות של המיעוט כלל לא היתה קמה. בפיתול אירוני של ההיסטוריה, דווקא הערבים בישראל נחוצים כדי להציל את החזון הצינוני הדמוקרטי. כמיעוט יש להם אינטרס מובנה בדמוקרטיה ליברלית. אבל כדי שהם יעשו זאת, הם צריכים לדעת שאנחנו מבינים מה דרוש ומחויבים. רק ביחד, יהודים וערבים, ננצח.

לפני 231 ימים רעדה האדמה. ברעש ענק, בולען עצום נפער מתחת למדינת ישראל, ובבת אחת, כל עולמנו קרס לתוכו. ברגע אחד נורא, החיים של כולנו התנפצו על סלעי המציאות. אבל האמת היא ששום דבר מכל זה לא קרה בפתאומיות. האמת היא שבמשך שנים ארוכות בולעני ענק הלכו ונוצרו מתחת לפני הקרקע – בכל תחומי החיים. זרמי עומק המיסו במשך שנים את האדמה מתחת לרגלינו, פוררו אותה שכבה אחר שכבה.

במשך שנים מוסדות המדינה כולם עברו תהליך מתמשך של השחתה, פירוק וסיאוב. משרדי הממשלה, השירות הציבורי, שומרי הסף, הצבא, המשטרה, התקשורת, מערכות הבריאות והחינוך – אף אחד מכל אלה לא נותר חסין. במשך שנים הם עברו השתלטות עוינת בידי שלטון שבז לידע, לניסיון ולמומחיות. שלטון שמקדש בורות ונאמנות עיוורת. כוח, כסף וכבוד. שלטון נטול בושה שביקש לעצמו כוח בלתי מוגבל. שלטון שלא מחויב לאזרחים אלא רק לעצמו. ולפני 231 ימים, בבוקר אחד נורא, הכול קרס. הכול. אבל היסודות נרקבו כבר מזמן. ובשבעה באוקטובר בולעני הענק האלה רק נחשפו לעיניי כול. אסור לנו להשלות את עצמנו אחרת.

כי לא קונספציה הובילה אותנו אל השבעה באוקטובר, אלא אשליה. האשליה שנותרה פה מדינה מתפקדת. האשליה שיכולה להתקיים חברה מתפקדת כאשר חלקים שונים מהציבור בה חיים במציאויות מקבילות. כאשר האמת של מחצית מהציבור היא השקר של המחצית השנייה. האשליה שאפשר להמשיך לחיות עם הפיצול בעם. עם השחיתות. עם עליית הכוחות המשיחיים. האשליה שדמוקרטיה יכולה להתקיים בחברה שמקדשת עליונות יהודית. האשליה שהדמוקרטיה יכולה להישמר אחרי עשורים של כיבוש. האשליה שיש כאן סכסוך שאפשר לנהל. האשליה שרק משום שאנחנו מסוגלים להרוג יחד בשדה הקרב, אנחנו מסוגלים לחיות יחד באזרחות. האשליה שישראל יכולה להתקיים בד בבד עם יהודה. האשליה שסמלים משותפים, טקסים משותפים והיסטוריה משותפת יכולים להמשיך לגשר על התהום הערכית שנפערה בינינו: על תהום בין אלו שמקדשים את החיים לבין אלו שמקדשים את העקידה; בין אלו שמקדשים את החיים על פני האדמה לבין אלו שמקדשים את האדמה עצמה. על הפערים בין אלו שרוצים לקחת חלק במשפחת העמים לבין אלו שמאמינים כי "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב".

על הבדל של שמיים וארץ בעתיד שעליו אנחנו חולמים. השלינו את עצמנו שנותר פה חזה בסיסי בין האזרחים לבין המדינה, חזה שמבטיח שבעת הצורך המדינה תהיה שם בשבילנו. תשמור עלינו. השלינו את עצמנו שיש דברים שלעולם לא יוכלו לקרות לנו במדינה שלנו. שהמדינה לא תפקיר אותנו. שאנחנו שווים לה חיים יותר מאשר מתים. השלינו את עצמנו שברגע האמת, הנהגה מופקרת וחסרת עכבות תגלה אחריות ותעדיף את טובת המדינה על פני טובתה האישית. אנחנו עדיין משלים את עצמנו שבמערכת הפוליטית קיימים מספיק בעלי אומץ וחזון כדי להעלות את ישראל על מסלול חדש של שיקום, ריפוי והחלמה.

לאסוננו, השבעה באוקטובר עדיין לא ניפץ את האשליה. לפחות לא אצל מספיק אנשים. את חלקם הוא הביא להיאחז בה חזק מאי פעם. חלק גדול מהציבור עדיין מאמין שאפשר לחכות עם בחירות עד אחרי המלחמה. שזה רק עניין של החלפת ראש ממשלה. רק עניין של אימוץ שיח אחר - מנומס וממלכתי. כל מי שעניינים בראשו מבין שככה לא נוכל להמשיך. שיש פה מצב לא נורמלי שאם נמשיך להשלים איתו – יהיה זה סופנו. אבל רבים מדי מפחדים מהמשמעות של ההכרה הזו, כי הם לא מסוגלים לדמיין אלטרנטיבה למצב הקיים.

ובהיעדר אלטרנטיבה – ממשיכים לאחוז באשליה של חברה מתפקדת. בהיעדר אלטרנטיבה, בוחרים בהיפר-נורמליזציה של מציאות לא-נורמלית. מעדיפים את "השטן שאנחנו מכירים". בהיעדר אלטרנטיבה, רבים מוכנים להשלוח את עצמם שנתרה פה המדינה שהכרנו פעם, וממאנים להבין שהכאב שהם מרגישים הוא כאב פנטום על משהו שהיה ואיננו עוד.

כדי להימנע מניפוץ האשליה הם מגייסים את שיח הממלכתיות והאחדות כפתרון קסם לכל תחלואינו. הם נאחזים באמונה הכוזבת של "השפעה מבפנים" – השפעה שהיא לא יותר מאשר ניסיון למנוע את הקריעה הסופית בעזרת סיכות בטחון; מערך פיגומים שמוצג לנו כצורך הכרחי למניעת הקריסה הטוטאלית של מבנה, שזו בבירור סכנת נפשות להותיר אותו על תילו.

המחאה שלנו היא לא רק למען בחירות או למען השבת החטופים. היא מאבק להשבת האמון ביכולת שלנו לתקן ולרפא. ביכולת ליצוק יסודות איתנים ולהניח מחדש קרקע בטוחה מתחת לרגלינו. היא מאבק על שפיותנו ועל עצם האפשרות לאחוז בתקווה. אבל בשביל שיהיה לנו סיכוי, אנחנו חייבים להתגבר על האשליה המסוכנת שהובילה אותנו אל השבעה באוקטובר. אנחנו חייבים להציע אלטרנטיבה שמחברת למציאות. אנחנו מוכרחים לספר לעצמנו סיפור חדש - ואמיץ. חלום חדש, שנהיה ראויים להיות דור החלוצים שלו. רק אז תהיה לנו תקומה.

צילום: אלון קורנגרין

בוגי יעלון | לשעבר הרמטכ"ל ושר הביטחון

ערב טוב ושבוע טוב רמת השרון.

כבר 232 ימים – כ- 1500 נרצחים ונופלים, אלפי פצועים, 125 חטופים בידי החמאס, ומעל 150,000 מפונים מבתיהם – וממשלת המשיחיים, המשתמטים והמושחתיים עדיין לא החליטה מהי מטרת המלחמה ומהו מצב הסיום. ("היום שאחרי"). בושה! כן, הנאשם נתניהו, אתה אחראי העל למחדל הביטחוני החמור בתולדות המדינה. אתה שמסרב לקחת אחריות, וממשיך להיאחז בשלטון, ומבחינתך – שהמדינה תישרף. כן, אתה הראש – אתה אשם!

כן, אתה גם אחראי למחדל האזרחי החמור בתולדות המדינה, בו ניספו 45 מתפללים בהר מירון. כך קבעה ועדת חקירה ממלכתית. אתה וסביבתך גם מעורבים בפרשת השחיתות הביטחונית החמורה בתולדות המדינה, פרשה שעדיין מתבררת בוועדת חקירה ממלכתית, פרשת הצוללות וכלי השייט. ועכשיו, אתה גם אחראי למחדל האג. אתה הראש – אתה אשם!

כאשר אתה מנסה להתנער מאחריותך למחדל טבח שבעה באוקטובר, הזכר בדברך, לאחר "מלחמת לבנון השנייה", לגבי אחריותו של ראש ממשלה. במקום לקחת אחריות ולהתפטר, אתה מפעיל את תעשיית הרעל שלך בהאשמת צה"ל, שב"כ, ה"לשעברים", המחאה ("סמולנים בוגדים"), נשיא ארה"ב ביידן, ועוד – אז בוא נזכיר לך מספר עובדות: אתה שאימצת את תפישת המשיחיים ש"החמאס נכס והרש"פ נטל", כדי למנוע כל הסדרה עם הפלשתינאים. אתה שחשבת שתשלום 30 מיליון דולר לחודש בכסף קטארי לחמאס יהווה דמי חסות (פרוטקשן) וינטרל את שאיפתם לחסלנו. לפי המסמכים שנמצאו במנהרות חאן יונס, שמסמכים את דיוני מטה החמאס בשבועות הראשונים להקמת הממשלה ההזוייה שהקמת, הפרובוקציות של בן גביר בהר הבית ושל סמוטריץ' ביהודה ושומרון ("למחוק את חווארה") – שריפת בתים ופגיעות בנפש ורכוש – הביאו אותם להחלטה לבצע את המתקפה, כתגובה ל"סכנה לאל אקצא", כדבריהם, ולצורך להגן על ערביי יהודה ושומרון.

ברור ש"הניצחון המוחלט" הוא כמו האופק, ככל שמתקרבים אליו הוא מתרחק. ברור שהגדרה זו משרתת כפנטזיה את המשיחיים ההזויים שמאפשרים את הישרדותך האישית, שרוצים שנילחם לכיבוש "הארץ המובטחת" מנהר הפרת ועד היאור (הנילוס), ננקה אותה מלא יהודים (כולל ערביי ישראל, דרוזים ואחרים), וניישב אותה ביהודים. לכל מי שהדברים נשמעים הזויים (ובצדק!) אני ממליץ לחזור ולצפות ב"כנס הניצחון" של המשיחיים מסוף ינואר האחרון, בבניני האומה בירושלים, בראשות רבם, הרב דב ליאור, כנס בו השתתפו 27 שרים וחברי כנסת מהקואליציה ההזויה הזו. בושה!

כל ניסיון של חברי הקואליציה ההזויה הזו להאשים את הממשלות הקודמות במחדליה, מתנפץ על קיר העובדות: עד להקמת הממשלה הזו, מדינת ישראל הלכה והתחזקה ביטחונית וכלכלית, ניצלה את עוצמתה ויתרונותיה לכרות בריתות עם שכנותינו (אויבותינו בעבר), ולחזק את היחסים עם בנות בריתנו – הדמוקרטיה המערבית, ובראשן ארצות הברית. מאז הקמת הממשלה הרעה הזו, מצבנו הביטחוני הורע, הכלכלה מתדרדרת, הורעו היחסים עם שכנותינו ובנות בריתנו, עד כמעט קרע עם ארצות הברית, ואנחנו מופיעים כנאשמים בבתי הדין הבינלאומיים בהאג. אילו "הישגים" תוך פחות משנה וחצי?! ועוד היד נטויה. כי את המשיחיים המציאות והעובדות לא מבלבלות...

לכו! אנחנו לא נוותר!

בני גנץ וגדי אייזנקוט, מה אתם עדיין עושים שם?! נכנסתם לממשלה כדי להציל את המדינה מהמטורללים, ובינתיים חברתם אליהם ואתם מאריכים את ימיה. מי שעניו בראשו, מי שחרד לגורל המדינה, אמור להבין שהמאבק הוא בין מדינת ישראל היהודית הדמוקרטית והליברלית, ברוח מגילת העצמאות – מדינה בטוחה, משגשגת, מוסרית וצודקת, לבין אלה שרוצים מדינת הלכה משיחית, פאשיסטית, גזענית, הומופובית, מיזוגנית, נחשלת, מושחתת ומצורעת. זה איום קיומי על המדינה! לכן, בני וגדי, צאו לציבור והכריזו ש"המלך הוא עירום" ומסכן את עתידנו. צאו והסבירו את מה שמבינים הנשיא ביידן, הסנטור צ'אק שומר ויושבת ראש בית הנבחרים לשעבר – ננסי פלוסי, כולם אוהבי ותומכי ישראל, שמגדירים את נתניהו כמזיק ופוגע במדינה. הוא הראש – הוא אשם!

את הממשלה הרעה הזו צריך להחליף מהר ככל האפשר, כדי להציל את המדינה מחורבן בית שלישי. לא פחות! לסיכום: נכנסנו לשבועות קריטיים של מושב הקיץ של הכנסת. עלינו לפעול לפיזור הכנסת במושב הזה, כדי להגיע לבחירות לא יאוחר מחודש ספטמבר. אסור שביום השנה למחדל הנורא, ה-7.10.24, תכהן הממשלה שאחראית לו. נעודד אנשים מוכשרים וערכיים, שאכפת להם מהמדינה ועתידה, אנשים שאינם רודפי "שלושת הכ"פים": כוח כסף וכבוד - להצטרף לפוליטיקה, כדי להקים קואליציה שתחזק את הדרך שהתוו אבות הצינונות: תחוקק חוקה לישראל, ותחזיר את המדינה למסילה. זו הבחירה! על זה יצאנו לרחובות לפני שנה, והצלחנו לבלום את בליץ ההפיכה המשטרית, (שסכנתה לא חלפה), ועל זה אנחנו חייבים לחזור לרחובות עד לפיזור הכנסת, כדי להציל את המדינה. אנחנו הרוב, נצא לרחוב, נביא להדחת הנאשם בקרוב, עד שיהיה פה טוב!

ד"ר תניא ציון וולדקס | האוניברסיטה העברית
פמיניסטית דתית, תושבת באר שבע, צלמת מחאה

ים של מילים נשפך פה ברחובות מדי מוצאי שבת. ים של דמעות. ועדיין, הדם נשפך ונשפך. מסתמן שהמילים שלנו לא גורמות לרודן לקחת אחריות ולהודות ש"הוא הראש הוא אשם". הצעקות שלנו "בושה, בושה" לא מעוררות את המצפון של חבורת המושחתים. הדרישה שלנו להשיב "את כולם! עכשיו!" לא מחזירות את הפנאטים המשיחיים בתשובה. וכואב מכל - המילים שלנו כנראה עוד לא מצליחות לעורר את רוב הציבור הישראלי מתרדמת ההדחקה - לצאת מהמרפסת למרות שהמדינה כולה קורסת.

אז מה? נוותר? "לא, לא נוותר עד שיהיה פה טוב יותר!" חכמינו אמרו "אמור מעט ועשה הרבה" - ובשבועות הקרובים אנחנו נידרש ליותר מעשים, גם כאלה שאולי מוציאים אותנו קצת מאזור הנוחות שלנו (אבל בלי לחרוג מהחוק). וגם המילים שלנו צריכות להיות ברורות ואמיצות יותר. יהיה עלינו לדבר גם עם מי שלצאת לרחוב זה מחוץ לאזור הנוחות שלהם, לגייס לפעולה את כל מי שנרדם סביבנו. כי כבר אי אפשר לשתוק בשום מקום, בשום רגע, גם כשאומרים לנו ש"די מספיק, פה אנחנו לא מדברים פוליטיקה". אמותינו הפמיניסטיות לימדו אותנו ש"האישי הוא פוליטי". ובכן בישראל של היום הכל פוליטי, והכל אישי. ואם לא נכיר בזה היום, מחר כבר לא נכיר יותר את המדינה שבה אנחנו חיות.

בישראל של היום בעיקר אסור לדבר על היום שאחרי. אסור לדמיין עתיד אחר - עתיד ללא מלחמה. אסור להתבטא נגד מלחמה שהממשלה ממשיכה לקדש גם בהעדר אסטרטגיה מדינית. מותר רק למות בה בשקט. מותר להמית למענה את טובי בנינו וגם את בנותינו ואזרחינו במנהרות.

אסור לתכנן איך ייראו הכלכלה, המשפט, החברה, החינוך, הפוליטיקה, הבטחון. אסור לשקם את שנחרב, אסור להשיב פליטים הביתה, לאפשר למשפחות שמתפרקות להחלים, ולחברה להיבנות מחדש. אסור לדבר חס וחלילה על שלום, או על נורמליזציה. כי מנרמלים את הלא-נורמלי.

בזמן שאנחנו לא מדברים על היום שאחרי, אחרים מקדמים חזון של עתיד משיחי, כובש ונקמני שבו עם לבדד ישכון ולנצח נחיה על החרב. בזמן שאנחנו מחכים שיגיע כבר היום שאחרי, ראש הממשלה מקפיד לא לקבל החלטות, להרעיל ולפלג. להגביר את תחושת החירום והמשבר ולשכנע אותנו שלנצח היה, הווה ויהיה כך. זה לא זמני, זה "המצב".

19

צילום: עדי חן

צילום: אלון קורנגרין

"המצב" הזה מסוכן. הממשלה הזו מפרקת את כל הבריתות הבינלאומיות של ישראל ואת ברית הסולידריות בינינו. היא מפרקת את התקווה ואת שאריות כוחותינו. וכל עוד רק נצעק נגד המושחתים והמופקרים והמשיחיים, רק נגיב אליהם, הם עדיין יקבעו את סדר היום ואת גבולות חופש הביטוי.

לא עוד. היום שאחרי הוא היום, הלילה, כאן, מדרום תיפתח הטובה.

המילים שלנו צריכות להציב חזון ערכי ומוסרי בקול חזק וברור:

אין מצוות כיבוש רפיח עכשיו, יש מצוות פדיון שבויים עכשיו - ובתרבות של "ובחרת בחיים" אין לחיי אדם מחיר.

אין מצווה לנקום להרעיב ולהשמיד ולחגוג על הדם של ילדי עזה שנשרפים באוהלים. יש "בנפול אויביך אל תשמח". יש מצוות ואהבת לרעך כמוך, ולא תעמוד על דם רעך, ופיקוח נפש, וצדק צדק תרדוף, ובקש שלום ורדפהו.

אנחנו חייבות - פשוט חייבות - להתעקש לדמיין את היום שאחרי!

אנחנו לא אנשי הנגד ולא אנשי הנקמה.

אנחנו רבים ומגוונים, ואנחנו בעד!

אנחנו נאמנות למגילת העצמאות.

מאמינות בשוויון זכויות לכל הקהילות.

שוויון בנטל, שוויון מגדרי, שוויון בחינוך, שוויון אזרחי ללא הבדל דת, גזע, ומין!

מאמינים בשלטון החוק! בנקיון כפיים ומקצועיות!
 מאמינות בישראליות שיודעת שאם הם לא שבים אנחנו לא שווים.
 מאמינים בחיים משותפים בין יהודים וערבים ושרק פתרון מדיני מפסיק מלחמות.
 מאמינות שאסור שיהיה פער בין איכות החיים בפריפריה למרכז.
 מאמינות ביהדות שמתעקשת על כבוד האדם, על קדושת חיי אדם. בשיבת העם היהודי לארצו
 להקמת חברה שרודפת צדק ושלו.
 מאמינים שצריך אמנה חברתית רחבה שמייצגת את כל חלקי החברה וסוף סוף לנסח חוקה!
 אם לא נציב היום חזון ערכי ברור אז גם אם נצליח ויהיו בחירות עכשיו - נקבל עוד ממשלת מוות
 ושחיתות.
 וגם אם אתם לא מאמינים בדיוק במה שאני מאמינה, זה בסדר! זה אפילו מצוין. כי בדמוקרטיה
 אמיתית יש מקום לריבוי דעות ולמחלוקות ולמגוון במסגרת החוק. ואנחנו מאמינים ב"דמוקרטיה
 לכולם!"
 אז תדמינו בקול את היום שאחרי! ואל תגידו יום יבוא, הביאו את היום.
 עוד לא אבדה תקוותנו.

משה רדמן | ממובילי המחאה נגד הרפורמה המשפטית, יזם ומשקיע היי-טק

אנחנו בפתחו של חודש גורלי. וכהכנה אני רוצה לדבר בקצרה על שלוש נקודות: הישיבה על הגדר, היכולת לשנות, וצדקת הדרך.

דבר ראשון: זה על כל אחד ואחת להבהיר לסביבה הקרובה שלנו שאין יותר גדר לשבת עליה. היא נשרפה, המדינה נשרפת, והגיע הזמן לעבור מאדישות לנחישות! האדישות היא מתנה לממשלת החורבן. לא כי מי שאדיש רוצה לעזור לה, הוא לא, הוא פשוט עייף או מיואש. ובינתיים החורבן חוגג. רק השבוע המפכ"ל הודה שבן-גביר מנסה להפוך את המשטרה למליציה, היועמ"שית התריעה ממהפכת הפוליטיזציה, נתניהו דרש מראש השב"כ להגביר את הלחץ על המחאה וסביבתו הפיצה סרטון שקורא למרד. כל זה בזמן שהחטופים נמקים וחיילים נופלים בקרב ללא תכלית וללא תוכנית כשאלה פני הדברים אנחנו חייבים להפנים את המציאות - אנחנו מתקרבים לנקודת האל-חזור. אנחנו רגע לפני שראשי מערכת הביטחון יתפטרו וממשלת המחדל תמנה אחרים בדמותה ובצלמה. רגע לפני בחירות בארצות הברית, רגע לפני יום השנה לאסון שאי אפשר אפילו לדמיין שאותם חדלי אישים שאחראים לטבח, לרצח ולאונס יישארו בתפקידם כאילו כלום. כל אלו עלולים להיות מכה אחת יותר מידי לישראל, וזה עלינו לקום ולעצור את הטירוף עכשיו!

נקודה שנייה: איך אנחנו יכולים לשנות? בחודש הקרוב האדמה תרעד מתחת לרגלי ממשלת החורבן עם חוק ההשתמטות הבזוי, הצווים הבינ"ל נגד נתניהו, הלחץ הגובר מצד בכירים בליכוד והפרישה הצפויה של גנץ ואייזנקוט מהממשלה. בחודש הזה התפקיד שלנו ברור - להראות לכולם שהסיפור של ממשלת החורבן נג-מר! החל מה-16 ליוני אנחנו מתכוונים לעבור, כל ארגוני המחאה, יחד עם גופים אזרחיים ועסקיים נוספים, למחאה רציפה, יומיומית, בירושלים, תל אביב, קיסריה ומוקדים נוספים. המחאה תמשיך כמובן להיות לא אלימה, אבל תדרוש מאיתנו רף נחישות חדש ותכלול הפגנות ענק יומיות, מהלכי שיבוש נגד פעילות הממשלה, שביתות ועוד. הניסיון מהעולם מוכיח שרק

תל אביב

נוכחות רציפה של המונים ברחובות מנצחת שלטונות שפועלים נגד עמם. מי שיכול, שכבר עכשיו יודיע שהוא לוקח חופשה מהעבודה ומהלימודים, ומי שלא - שיפנה כמה שאפשר.

ברור שזה קשה, ברור שזה ידרוש הקרבה, אבל אין לנו ברירה. חברי הקואליציה מסתכלים, ראשי המשק וההסתדרות, השלטון המקומי, האקדמיה. כולם מבינים שהממשלה הזו היא סכנה לישראל, אבל הם מסתכלים עלינו ומחכים לאות, זה עלינו להניע את הגלגל שיוביל לפיזור הכנסת ואנחנו נצליח במשימה הזו, אני בטוח.

דבר אחרון לגבי צדקת הדרך. מולנו פועלת 24/7 מכונת הסתה מטורפת שמטרתה לפלג ולזרוע שנאה, לצייר אותנו כבוגדים אלימים וסרבנים. אסור לתת לרעל והרעש הזה לחדור, אלו רק רעשי הגסיסה הפוליטית של ממשלת החורבן ללא כל קשר למציאות. במציאות יותר מ-75% מהציבור רוצה בחירות ולא מאמין לממשלת החורבן. ובגלל זה חשוב לי לסיים בפניה למי שעדיין תומכים בממשלה הזו ולמשטרת ישראל. המאבק שלנו הוא לא מולכם, הוא מול הממשלה האנטי ציונית ואנטי ישראלית הזו. אותה ממשלה שלא סופרת גם אתכם. ממשלה שלוקחת משטרה של גיבורים שהצילה את הדרום ב-7.10 ורוצה להפוך אותה למליציה פוליטית. אנחנו מוחים כדי שתהיה כאן ממשלה נורמלית שאכפת לה מכולם, שתציע תקווה ועתיד טוב יותר. זה בשביל כולנו, זה בשביל הילדים של כולנו, רק בחירות וקבלת אמון מחודש מהעם ימנעו את הפילוג ויתנו תקווה.

כיכר הדמוקרטיה

תל אביב

1 יוני 2024

שאל מרידור | סמנכ"ל כספים בחברת לייטריקס
כיהן כראש אגף התקציבים במשרד האוצר

פסע מניצחון שלא מגיע לעולם, אנחנו מוקפים אויבים, כל העולם נגדנו. ככה ראש הממשלה רוצה את כולנו: מיואשים. חסרי תקווה. אתמול בלילה קיבלנו תזכורת איך נראה מנהיג אמיתי שדואג לעתיד ישראל ולא לעתידו שלו - תודה הנשיא בידן! לממשלה הזו יש מדיניות אחת - הישרדות פוליטית של נתניהו וממשלתו הקיצונית והמשיחית. הם מתנהגים כאילו הכל מותר להם. מותר להם להשחית משרדים ממשלתיים. מותר להם להשתמש בתקציב למטרות פוליטיות ובזויות. מותר להם לסכן את היחסים עם המעצמה הגדולה בעולם ועם העולם המערבי. ומעל הכל - מותר להם להפריד בין דם לדם. מותר להם לקבוע, בחוק, שמי שנולד חרדי לא צריך לקחת חלק בנטל. תמיד כשנדמה לנו שאין נמוך יותר מגלה לנו הממשלה שאפשר נמוך עוד יותר.

ב-7/10 שינינו דיסקט. הבנו שכולם צריכים להטות כתף. להירתם. בעוד החברה הישראלית נאנקת תחת הנטל, הם מנסים להכשיר השתמטות. בזמן שאנשים עושים סבב שני ושלישי של מילואים, הם מבקשים שנממן אותם עוד יותר. אנחנו לא נסבול השתמטות ממוסדת של אוכלוסיות שלמות משירות צבאי ואזרחי. החרדים מהווים כבר חלק מהותי מהחברה הישראלית והם חייבים להיות חלק מהותי מהצבא והכלכלה הישראלית. בחברה החרדית יש אנשים מוכשרים שיכולים לתרום רבות למדינה ולצבא. אין למשק הישראלי יכולת להישאר משק מודרני ולממן את הפטור של המגזר החרדי מהשירות הצבאי ולא את היעדרות הגברים החרדים משוק העבודה.

תל אביב

המדיניות הזו מובילה אותנו להיות מדינת עולם שלישי. הערב אנו שולחים מסר חד לקראת הדין מחר בבג"צ - החברה הישראלית לא תיתן יד להשתמטות ממוסדת. אנחנו לא נאפשר את זה - לא כלכלית, ולא ערכית. בתור רב סרן במיל" ואבא לארבעה בנים, שהגדול ביניהם כבר משרת ביחידה קרבית והיה בעזה - אני דורש: הלוחמים המשרתים את כל העם, צריכים להיות מכל חלקי העם. ומעל הכל - אני דורש ממשלה שאפשר לסמוך עליה כשהיא שולחת את ילדינו למלחמה. אבל הממשלה הזו אוהבת אותנו כנועים. מיואשים. צייתנים. מורגלים להשמדת הערך של המדינה! אז אני פה להזכיר לנו ולהם: אנחנו לעולם לא נתרגל. אנחנו לא נתרגל לשחיתות. אנחנו לא נתרגל למלחמה לא נגמרת. אנחנו לא נתרגל להיעדר חזון ותקווה. אני משוכנע שאנשים טובים ייכנסו למערכת הפוליטית. שאפשר לעשות טוב יותר. הרבה יותר. שאפשר להביא להחזרת ההרתעה הביטחונית, ליצור בריתות עם כוחות מתונים באזור, לקיים שירות ציבורי איכותי שעובד למען כל האזרחים ורק למענם. שאפשר להביא את כל חלקי החברה הישראלית להתגייס ולתרום. אני משוכנע שאפשר לחזור לדבר ולהתווכח, מתוך מכנה משותף רחב, שמחייב את כולם להטות כתף.

חייב להיות כאן טוב יותר! כדי שזה יקרה - אנחנו נשלח אותם הביתה. את נתניהו, את רגב, את בן גביר וסמוטריץ'. ואת כל השותפים שלהם למחדל נתניהו ולביזה. אנחנו האנשים להם חיינו, ואנחנו נתקן את המדינה האהובה הזו! תודה רבה!

תל אביב

תא"ל במיל' אמיר השכל | חוקר שואה וממובילי המחאה

"הרימו ראש היו גאים כי אנחנו הולכים לשנות את פני המדינה" - דברים שאמרת אתמול בהפגנה בבאר שבע. בבחירות האחרונות ב 1.11.2022 הצביעו 30,397 מתושבי באר שבע למפלגות השינוי ואני שואל היכן הם? היכן 20% מהם? אומרים לי: אנשים אדישים, מיואשים, עצובים, פוחדים. הפילוסוף אפלטון אמר: "המחיר שאנשים משלמים על אדישותם בעניינים ציבוריים הוא להיות נשלטים בידי אנשים רעים". ועל הייאוש אמר, יוסף טרומפלדור שאיבד את ידו: "אינני יודע מהי התייאשות. לגבי מי שרוצה לתקן דבר מה בחייו אין התייאשות". על העצב נאמר "כל דקה של עצב היא שישים שניות של בזבז שמחה". ועל הפחד אמר הסופר הגרמני הרמן הסה: "אם אתה מפחד ממישהו זה בגלל שנתת למישהו הזה כוח עליך", אנחנו לא מפחדים!

ערב טוב באר שבע.

אני מבקש לשתף אתכם במקצת האירועים של הימים האחרונים: האלוף ניצן אלון מהצוות לשחרור החטופים מדווח: "אנחנו מיואשים. בהרכב הממשלה הזאת לא תהיה עסקת חטופים". ראש המל"ל אמר שלשום למשפחות החטופים, "נחזיר את החטופים אם סקרים יגידו שזה משתלם מבחינה פוליטית". היועצת המשפטית לממשלה מדווחת על המשך המפכה המשפטית במחשכים, היא קוראת לזה רפורמה שקטה, רפורמה סמויה מן העין. השר לביזיון לאומי מבקש לפטר את מפכ"ל המשטרה חודשיים לפני סיום תפקידו. כאוס באירועי ל"ג בעומר במירון. חוק הגיוס תקוע. שחיתות במשרד התחבורה של השרה מירי רגב. נשיא בית המשפט המחוזי לשעבר, איתן אורנשטיין, ויו"ר לשכת עורכי הדין לשעבר, עו"ד אפי נוה, חשודים בשוחד. תושבי מושב מרגליות נועלים ונוטשים את המושב ותושבי הקיבוצים: מפלסים, זיקים, ארז, וניר-עם, הודיעו שהם לא חוזרים לקיבוץ עד לסיום המלחמה. ברשתות מופץ סרטון שקורא למרד בצה"ל והפריזט שיושב במיאמי עם מאבטחי שב"כ מפייץ אותו.

חברים, מדינת ישראל מתפקדת, המדינה בפשיטת רגל, ערכית, מוסרית וגם בתחום הכלכלי אנחנו במדרון חלקלק. כשעסק מסחרי מגיע לפשיטת רגל הוא סוגר את שערי, מדינה איננה סוגרת את שעריה, מחר בבוקר שתעלה השמש הכול יראה רגיל, נורמלי, את התוצאות נראה בחודשים הקרובים ובשנים הקרובות, את המחיר נשלם כולנו, ילדינו ונכדינו. הנשיא בידן מנסה להציל אותנו מהשמדה עצמית ואנחנו לא קשובים.

אז מה עושים? מה שעושים במשטר דמוקרטי, יוצאים למאבק נחוש ברחובות אבל...ההפגנות עם במות, מערכות ההגברה, מסכים ונואמים מיצו את עצמן, אלברט איינשטיין אמר: ש"אי שפיות זה לעשות את אותו דבר פעם אחר פעם ולצפות לתוצאות שונות". לא מדובר בגולדה מאיר או מנחם בגין שבעקבות ההפגנות הבינו שהדבר הנכון הוא להתפטר בכבוד, זה לא האיש שעומד עכשיו בראשות ממשלת המחדל. מדובר באדם ציני, נרקיסיסט חסר מצפון, שאיננו מסוגל לקבל אחריות, שנאחז בכיסא מתוך אהבה למנעמי השלטון ואמונה שזה מה שיציל אותו מהמשפט. זה האיש שמסרב לשחרר 125 חטופים שנמקים במנהרות בעזה כבר 239 ימים ואיש לא יודע כמה מהם עוד בחיים. זה האיש שמוכן להקריב את חיילינו ובלבד שלא לעסוק ביום שאחרי. זה האיש שמסרב להזדמנות נדירה לחתום על הסכם שלום עם ערב הסעודית.

נתניהו לא ילך בטוב ואנחנו נדרש להסלים את המאבק, לעצור את המדינה, לעבור למרי אזרחי לא אלים, להתנגדות פסיבית. מרי מעצם הגדרתו הוא מעשה לא חוקי. מרי מופנה תמיד נגד השלטון, חוקיו או מעשיו. השלטון דורש ציות לחוק בשם החוק. מרי אזרחי קורא לאי ציות לחוק בשם הצדק. למרי אזרחי יש מחירים, אלו מחירים פעוטים מול החשש לאבד את המדינה. בשבוע שעבר נעצרתי בצומת כרכור בגין חסימת הצומת, ביליתי לילה בתא מעצר מצחין במשטרת זיכרון יעקב, לא נעים אבל לא נורא, במנהרות בעזה המצב הרבה הרבה יותר נורא.

ומכאן לתכנית האופרטיבית: בחודש הקרוב מספר סוגיות קריטיות שיכולות להביא לפרוק הקואליציה והליכה לבחירות: חוק הגיוס (מחר יתקיים דיון בבג"ץ בנושא), פרישת המחנה הממלכתי מהקואליציה, כנראה בתוך שבוע, עסקה לשחרור החטופים ותכנית ליום שאחרי. החל מה 16.6 יש כוונה להשבית את המדינה, סמנו לעצמכם את ימי התאריך ביומן, בקשו חופשה ממקום העבודה ושריינו את הימים שאחרי, שתפו חברים, פרסמו בקבוצות הוואטסאפ וברשתות החברתיות, הביאו להפגנה הבאה עוד בן משפחה או חבר ופרסמו סרטונים וצילומים מההפגנות. והכי חשוב הרימו ראש היו גאים כי אנחנו הולכים לשנות את פני המדינה.

ולסיום קול קורא למפלגות האופוזיציה, זו שעה היסטורית, שעת מבחן, אחדו כוחות כי רק בכוחות משותפים נוציא את ישראל מהבוץ.

עוד יהיו ימים טובים.

צומת כרכור

צילום: בני משי

צילום: אלון קורנגרין

באר שבע

כרכור

צילום: תניא צין וולדקס

צילום: עמוס גיל

פרופ' איתמר מן | אוניברסיטת חיפה

ערב טוב. כיף לי להיות כאן הערב – עם חברים מהשכונה, חיפאים, וסטודנטים מהאוניברסיטה שלנו. כשהזמינו אותי אמרו לי לא לדבר על זה שביבי פושע... כי את זה כולם כבר יודעים. בטח מי שכאן אתנו הערב. אני מוכרח להודות שלי לקח קצת זמן עד שהבנתי בדיוק כמה הוא פושע. פרשות השחיתות זה דבר אחד. אבל ההפקרה שהובילה לזוועות של השבעה באוקטובר, וההפקרות שיש כאן מאז, זה הפשע החמור באמת, שאי אפשר לסלוח עליו. אז לפני קצת יותר משבוע, כשהגיעו החדשות שהתובע הבינלאומי הפלילי הולך להגיש בקשת מעצר נגד ביבי, אני מודה שלא הזלתי דמעה. המשפט נגד השחיתות שלו מתנהל אצלנו. ההליך נגד פשעי המלחמה מתחיל בהאג. חסר רק המשפט שלו נגד ההפקרה שלנו האזרחים. אנחנו כאן הערב בין היתר כדי לדרוש את הצדק הזה.

אבל צריך להודות, משפט בהאג נגד ראש הממשלה ושר הביטחון שלנו, זה לא רק חדשות טובות. זה גם חדשות רעות מאוד. אני מניח שחלק מהעומדים כאן הערב חזרו משירות מילואים, ואני רוצה להודות לכם על כך שיצאתם להגן על המדינה שלנו, בתעוזה ובחירוף נפש. אחרי מתקפת השביעי באוקטובר, הזכות המלאה שלנו היתה להגן על עצמנו, וגם בעולם היה לנו אור ירוק לפעול הגנתית לפי הצורך. אבל חשוב להגיד בקול: כבר בימים הראשונים של אוקטובר זה היה ברור שאופן הפעולה שנבחר, האמירות הקשות על "חיות אדם" ועל כך שאין בלי מעורבים, ההחלטה להרעיב אוכלוסיה אזרחית, יסבכו אותנו משפטית. ברור היה לכל מי שעוסק במשפט בינלאומי, שמלחמה נקמנית – וכך הוצגה המלחמה הזו, היא אסורה מכל וכל.

ככל שעבר הזמן, התברר שאחז וחצי מאוכלוסיית עזה נהרגו, שכ-70% מהבניינים בעזה נמחקו, ובעיקר שפשטה ברצועה מגיפת רעב שהורגת גם ילדים. אלו התוצאות הקשות של החלטות לא טובות. ובעיקר, הסירוב החוזר ונשנה לדון ביום שאחרי והמכשולים הרבים שנערמו על עסקת החטופים, הלכו וכרו את הבור המשפטי שאליו מדינת ישראל צוללת.

אז למה אני אומר שבקשת מעצר נגד ביבי איננה בהכרח סיבה למסיבה? פריקת העול המשפטית הזו מצד ראש הממשלה, ואתו בכירים בממשלה כמו שר האוצר, מסכנת את כולנו. צר לי לומר זאת, אבל אם חזרתם מלחימה פעילה בעזה, ובעיקר אם אתם קצינים בכירים, היום אני לא ממליץ לכם לטוס לחופשה בחלק ממדינות אירופה. הצונמי המשפטי שהגענו אליו הוא כזה שאי אפשר לדעת אם לא יקחו אתכם לתחקור בחדר אחורי בשדה התעופה. כי במקביל לבית הדין הבינלאומי בהאג, יש גם עוד דבר, שנקרא סמכות אוניברסלית במשפט פלילי של מדינות. במסגרת הכלל הזה, כל מדינה רשאית לחקור באופן עצמאי פשעי מלחמה, פשעים נגד האנושות, ואת פשע רצח העם. ההפקרות סביב תכנון מלחמה שאין לה סוף נראה לעין, וכבר אין לה מטרות ברורות ומשכנעות, תוביל בהסתברות גבוהה לחקירות פליליות גם נגד קצינים.

ומה קורה במקביל בממשלה? אדם כמו בצלאל סמוטריץ' ממשיך להסית. דרום אפריקה צטטה את האמירה הנפשעת של סמוטריץ' ש"אין חצי עבודה. רפיח, דיר אל-בלח, נוסייראת - השמדה מוחלטת. 'תמחה את זכר עמלק מתחת השמיים' - אין מקום מתחת לשמיים". במקרה הספיציפי הזה, אני חייב להגיד, אני מסכים עם דרום אפריקה. האמת שעוד לפני שהם צטטו אותו, קבוצת משפטנים ואני ביניהם הגשנו בקשה לפרקליטת המדינה, עו"ד גלי בהרב-מיארה, שתחקור את

הדברים. לפי דעתי המקצועית, האמירה הזו עולה כדי עבירת ההסתה לרצח עם. מפי שר האוצר שלנו.

אז יכול להיות שסומטריץ' לא רוצה לנסוע לחופשה בספרד או בצרפת, ומוכן להישאר סגור בישראל. יכול להיות שהוא ונתניהו גם חושבים שמוסדות הדין הבינלאומי שנוצרו אחרי מלחמה העולם השנייה, אחרי השואה, הגיעו לסוף תפקידם. הם מייחלים לגל ימני שמרני שישטוף את ארה"ב ואת אירופה, וישים קץ לרעיון שגם במלחמה יש גבולות. אז אני רוצה להגיד שני דברים ביחס לדבר הזה. קודם כל, הרעיון שלמלחמה יש גבולות הוא גם רעיון שלנו. זה לא איזה רעיון זר שהתובע הבינלאומי הפלילי המציא אותו ועכשיו ודורש מבתי המשפט שלנו להתיישר. בהקשר הזה צריך גם להגיד, בתי המשפט שלנו הם לא רק שכפץ. הם לא ציוד צבאי. הם צריכים להעמיד לדין אנשים שאחראים להרג בלתי מובחן של אזרחים, כי זה מה שאנחנו מאמינים בו.

דבר שני, ההימור הזה, שגל ימני ישטוף את העולם ויפסיק את פעולתם של המוסדות הבינלאומיים האחראיים על זכויות אדם הוא אך ורק הימור. הימור של ראש ממשלה נאשם, שפועל מאינטרסים אישיים וכבר הרבה זמן לא לטובת הציבור. אם ההימור הזה לא יצליח, לראש הממשלה אין הרבה מה להפסיד. אבל לנו יש מה להפסיד – לא רק את הנסיעות שלנו לחופשות – ולכולנו מגיעה חופשה – אלא גם את הביטחון האישי שלנו. אם ההימור על הימין הגלובלי לא יוכיח את עצמו, מדינות ימשיכו להפסיק משלוחי נשק לכאן. בידיוק כשאנחנו קרובים מאי פעם למלחמה נגד איראן.

בסופו של דבר, יש לי כאן הערב מסר אחד בלבד. הפסקת הצונאמי המשפטי נגד ישראל לא תיעשה בטיעונים משפטיים בלבד. למעשה היא איננה אפשרית, כל עוד הממשלה הרעה הזו בשלטון. אנחנו נעשה הכל כדי להפיל אותה, ובתקווה גם לשפוט את מי שפשע לא רק נגד ארחי עזה, אלא גם נגדנו, אזרחי ישראל.

צילום: אלון קורנגרין

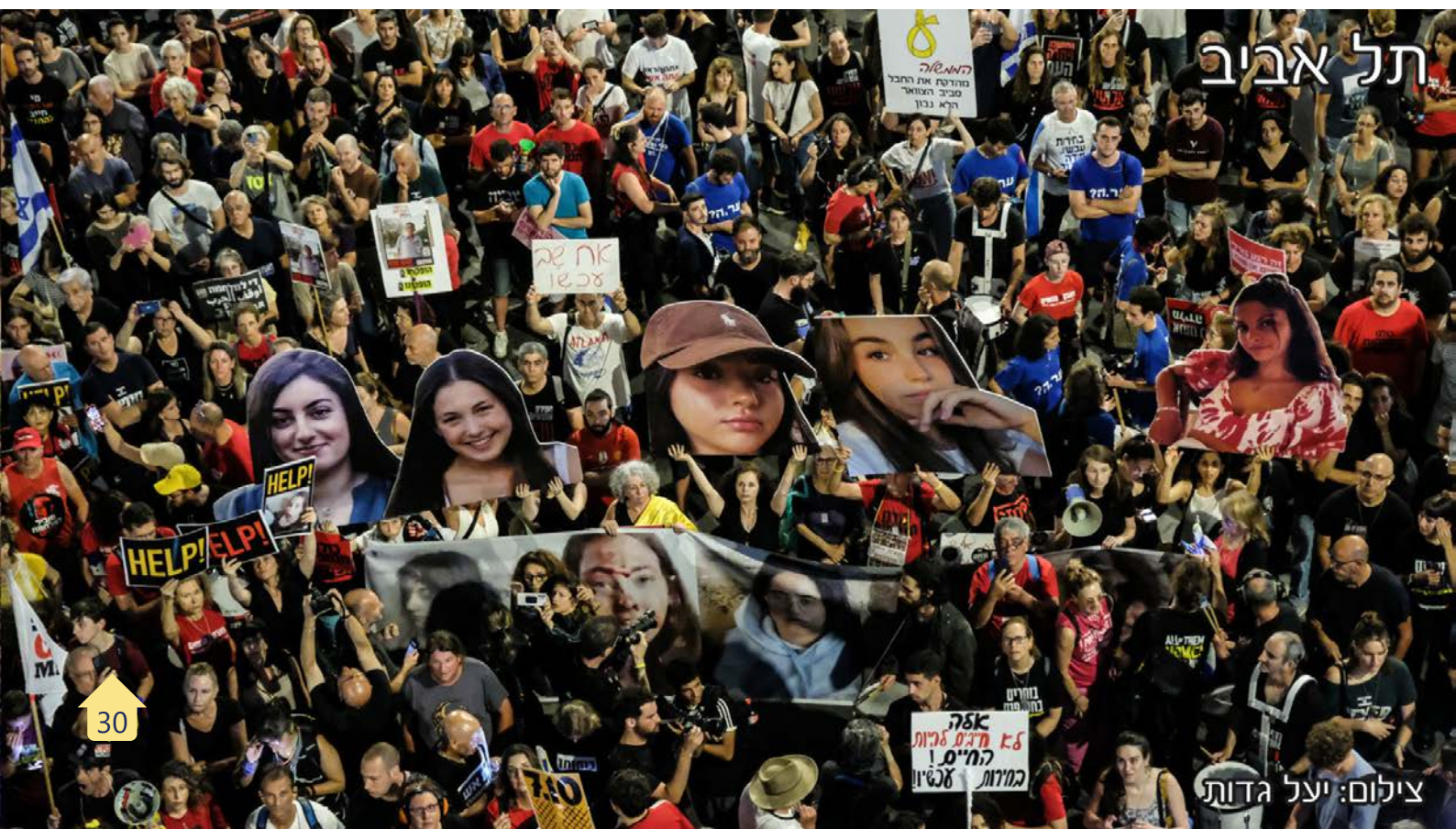
פאר-לי שחר | עיתונאית פעילת שלום

חברה בועד המרכזי של מפקדים למען בטחון ישראל

שלום לכם לוחמות ולוחמים בחזית האזרחית. אנחנו מגיעים לכאן הערב בימים שהם גורליים לעתידה של המדינה שלנו. שרים ימניים משיחיים מבקשים ליצור כאן מדינת הלכה, כאוס בלתי נשלט, עימותים בתוכנו שמסכנים את עתידנו כאן. הממשלה הזו מהווה סכנה לבטחון ישראל. אתמול שמענו את נשיא ארה"ב מפרט את ההצעה הישראלית לשחרור החטופים והפסקת הלחימה. גם הנשיא בידן אינו סומך על ראש הממשלה ולא על שרי ממשלת ימין מלא מלא והוא פונה אלינו לצאת לרחובות להפגין

וכשאנחנו היום, בעשרות ההפגנות בארץ מקפלן, קיסריה, רחוב עזה ובעוד שישים מוקדים, אנחנו חייבים להבין ביצוע העיסקה, הפסקת הלחימה, השבת החטופים זו המשימה שלנו גורלם של החטופים תלוי בעוצמת הנחישות שלנו! ואנחנו נחויבים! יו"ר המלל צחי הנגבי אמר מפורשות למשפחות "אני לא מאמין שהממשלה הזו תצליח להשלים את העיסקה כולה!"

ואנחנו כאן כדי לומר אנחנו לא הולכים לשום מקום אנחנו כאן עד להשלמת העיסקה. ראש המוסד בעבר תמיר פרדו אמר "ההפקרה הראשונה היתה בשבעה באוקטובר זו ההפקרה השנייה". ואנחנו אומרים לממשלה הזו עד כאן! ובאולפנים ממשיכים להאכיל אותנו סיסמאות נבובות וריקות. איפה היתה התקשורת בהתמודדות על הקביעה שהחמאס הוא נכס ולא נטל? איפה היתה התקשורת כשבעיצומה של המלחמה המשיכו השרים בממשלת המחדל לטוס לחו"ל ולהנות מהבלי העולם כאילו ילדינו אינם מדממים כאן? איפה היתה התקשורת כדי להגיב על אמירתה המבעיתה של השרה רגב לאנשי בארי שסרבו לתת לה להיכנס ל"שוב" אתם תהיו האחרונים לקבל סיוע" האנשים שחבריהם נשרפו נרצחו ובתיהם הועלו באש!

איפה היתה התקשורת כשראש ממשלת הכשולן והחידלון פילג בין משפחות החטופים - על פי עמדותיהם הפוליטיות - מי לימין אלי! איפה התקשורת שתציג את ההסתה נגד ערביי ישראל? ערביי ישראל שהאלימות הפיסית והמילולית נגדם - העצימה, , פי שלושה מאז פרוץ המלחמה התקשורת שאינה חושפת בפנינו לא את הזוועות שעברו אחינו ואחיותינו ולא את הפגיעה בבלתי מעורבים. התקשורת כאן שקועה בדברי רכיל באיזו וילת פאר ישן הלילה ראש ממשלת המחדל!

במקום לאתר ולחשוף את כל ההזהרות שהועברו לו ע"י שר הבטחון הרמטכ"ל ראש אמ"ן, הוא התלונן שלא משכו בדש מעילו- ואנחנו כבר יודעים שמשכו פעם ועוד פעם בין מרץ ליולי בשנה שעברה אבל הוא היה עסוק בדברים שברומו של עולמו- אישור תקציבים לשיפוץ הבריקה או הקמת מספרה לגברת. והשבוע אומר בכיר : לו הציבור היה יודע כמה משכנו בדש מעילו ובאיזו עוצמה - היתה פה רעידת אדמה"

אל מול עיתונאי החצר הלקקנים רואים כמה עיתונאים אמיצים כמו אמנון אברמוביץ' וגיא פלג אורי משגב ונחום ברנע שחושפים את המציאות האחרת. הסנזקקים להגנה בעקבות איומים על חייהם וכשהמחאות מתגברות ביקש הנאשם בירושלים מראש השב"כ להגביר את המעקב אחר ראשי המחאה כי דמוקרטיה אינה נמצאת במילון המושגים שלו ואנחנו כאן כדי להזכיר דיקטטורה לא במדינה שלנו וכשאנחנו יוצאים להפגין, כמו אתמול בחיפה המשטרה שאמורה לשמור על הסדר פועלת נגדנו. כי המשטרה הפכה למליציה.

ואנחנו כאן כדי שיהיה ברור מעל לכל ספק - אנחנו דורשים בחירות עכשו! כי הממשלה הזו, כפי שהודה ראש המלל, לא יכולה לקבל החלטות נכונות לא בנושאי בטחון לא בנושאי כלכלה לא בחוק ההשתמטות הלאומי שיחייב את המתגייסים לשרת בחובה ובמילואים עוד ועוד חודשים. אנחנו זקוקים לממשלה אחרת שתקבל את ההחלטות בקנה מידה הסטורי אנחנו זקוקים לממשלה אחרת כדי שלא נאבד את הארץ שלנו. בחירות עכשו!!!

תא"ל במיל' רן גלינקא | מפקד שיטת 13, מפקד הנח"ל וחיל החינוך

שלום חברים מחיפה, קריות, גוש זבולון, העמקים, חברי ממחזור י' ש-13, וכל הצפונים שפה. (גילוי נאות יואב גלנט היה סגני בש-13) אני רן גלינקא רפתן, לוחם, מפקד ומחנך עומד לפניכם ברוח קרב, מצד אחד עמק זבולון שבו שוכן קיבוץ רמת יוחנן כור מחצבתי ומצד שני הים, עתלית ושיטת-13 שם שפכתי ים של זעה באימונים מבצעים ופיקוד, בים וביבשה קרוב ורחוק ללא דופי, לא נעדר איש מהמחנה. אין אימא ואבא שבעיניים בוכיות אומרות סמכנו עליך והילד לא חזר. יותר מכל חפצי חיים אנחנו ולכן בתפיסת עולמי כל הרוג הוא קודם כל תקלה. בוקר שבת ה-7.10 בו נרצחו, נחטפו ונאנסו נשים, נרצחו גברים, ילדים וזקנים. זה לא פחות משואה נשיא המדינה, זאת שואה ראש הממשלה, זה כישלון צבאי אדיר ובלתי נתפס לרמטכ"ל, מפקד הפיקוד הדרום, ראש אמ"ן, לשרשרת כולה. זאת הגדולה בתקלות ואין סליחה ואין מחילה. הקימה מהקרשים אינה מייטרת את הצורך לקחת את האחריות ולהעלם מהבמה הציבורית. אבל לא לפני שאדריכלי הביטחון הכושל ראש הממשלה נתניהו, שר הביטחון גלנט ואיתם כל ממשלת הביזיון תכריז על מועד לבחירות ותעוף לנבכי ההיסטוריה. אחריות היא מעשה לא דיבור.

לא מגמגמים על לקיחת אחריות אין פשרה למנהיגות שכשלה. זה מטורף שנתניהו וגלנט לא מדברים זה עם זה שרק דרך הצהרות וראיונות הם מתקשרים בזמן מלחמה, איזו בושה. מכל הערכים שספגנו וקידשנו יואב בהכשרות המפרכות בלילות של מבצעים נועזים יש ערך אחד עליון דוגמא אישית, אמר את זה תא"ל גולדפוס (מבית היוצר של ש-13) מתוככי חאן יונס, תהיו ראויים, קחו אחריות תנו דוגמא אישית. מה יבינו הלוחמים והמפקדים הצעירים בקרב שראש הממשלה, שר הביטחון והרמטכ"ל בורחים מאחריות זה מסר לדורות זה כל-כך עצוב, במילים לא לוקחים אחריות.

נתניהו ראש וראשון לחמדנים, לתאבי הבצע, לאשמים. נכשלת בהבנת תפיסת הביטחון האסטרטגית. איזנקוט היטיב לתאר, לא שאלת, לא ירדת לפרטים, לא למדת, לא פקפקת, לא אתגרת את מערכת הביטחון, קיבלת ואישרת, נאלמת דום בשבת הארורה. זה לא צ'רצ'יל, זה לא בן-גוריון, גם לא רבין או בגין או אריק שרון, זה אפס במנהיגות. קל למצוא את התשובות כשהן נתונות. הובלת את המהפכה המשפטית, הבאת כמעט למלחמת אחים, פגעת אנושות במעמד המשפט הישראלי ובאמון הבין לאומי לעצמאותו, אין לך על מי להלין רק על עצמך. קונספציה, אתה חלק ממנה, יצרת עדר בלי רועה. היית עסוק בפוליטיקה קטנה, בפחד מהסמוטריצ'ים הבין גבירים, הכסא קדם לעם ולמדינה, היו כל הסימנים. אתה פשוט לא מר ביטחון זה גדול עליך. אין אסטרטגיה, אין הכרעה. תושבי הצפון הם עם גולה בארצו בצפון הנטוש ובדרום המדמם 8 חודשים עלק.

היום אנחנו זקוקים למנהיג מהגדולים, זה שיכול לעצור את גיבוב הסיסמאות - ניצחון מוחלט, ייקח כמה שייקח, השתגעת, לא כבשנו את הכותל המערבי במלחמת העצמאות, גם לא את יהודה ושומרון, אפילו לא את גוש עציון. הזקן פרק את הפלמ"ח ואתה מאפשר מליציות בן גביר באיו"ש, לא השמדנו את דמשק במלחמת ששת הימים, לא השמדנו את הארמיה השלישית ביום הכיפורים. היו מנהיגים בישראל שידעו להכות ולעצור.

יואב גלנט, אני מצטער מעומק ליבי כשאני צריך להגיד לך, נכשלת חבר, לא השכלת לרדת לעומק תוכניות ההגנה בצפון ובדרום. הרי אנחנו אנשים של הפרטים הקטנים, השרשרת נותקה בהרבה מאד חוליות, צבא של חוליגנים רמסו ישובים, מוצבים עם טנדרים וחמורים. המחיר נורא. אני חוזר, אנסו נשים בנות ואתה אחראי אמרת. לזכותך יאמר עוז ליבך ומנהיגותך אפשרו יחד עם הרמטכ"ל

ומפקדי השדה לקום מהקרשים ולהשיב מלחמה, זה לא מובן מאליו, אבל זה מאוחר מידי ומעט מידי. 125 החטופים שנשארו, 238 ימים עברו, לא נתפס. יש רק דרך אחת שתוכל לכפר ולו במעט, תוביל, תנהיג קבוצת שרים וחברי כנסת מהימין הליבראלי "השתקנים", תצאו מחיבוק הדוב של נתניהו ותפילו את הממשלה ההזויה הזאת. תהיו ימין, ימין של מנחם בגין, אביגדור ליברמן, יצחק שמיר, אריק שרון. תהיה שמשון הגיבור למענך ולמען העם. אולי אפשרי?

יותר מכולם אני לא מבין אותך יולי אדלשטיין, אתה שעברת את גיהנום סיביר, צריך להוביל את עדיפות חטופים מעל הכל. זה לא נתפס השטויות שקיום מדינת ישראל תלוי בחיסולו של סינואר, תלוי בהשמדה של גדוד חמאס. זה רק נאומי סמוטריץ למפגרים, כן, צריך לעצור את המלחמה. ולאפשר משא ומתן של אמיצים.

אתם מאמינים? אני לא. הם לא מסוגלים, הם מפחדים. הם בעולם השררה. התחת חשוב מהראש, מהלב ומהעם. אין ברירה אנחנו נכריח אותם. אנחנו פה להציל את המדינה ודרכה להציל את עצמנו, אני יודע שיש רבים במחאות בקפלן, פה ובכל מקום, שהספקות אם נצליח מחלחלות משתקות. אבל אני יודע שדווקא כשקשה צריך להרים ראש. אנחנו מגדירים את עצמנו בכל הפגנה מחדש. אסור להרפות. צריך להוסיף עוד אנשים צעירים למחאה זה עתידם. להוסיף ולנדנד להציק לא לוותר. מי שיכול להצטרף לאירועים נוספים סבבה. חייבים לנצח הפעם ייקח כמה שייקח (אתם יודעים מאיפה הקליטאות שלי).

אני פונה לארנון בן דוד יו"ר ההסתדרות וליושבי ראש הוועדים הגדולים, אתם לא רואים, לא מרגישים, אמרתם שתיכנסו בכל עוצמתכם. יריב לויין ושמחה רוטמן ממשיכים מאחורי גבנו לחוקק את חוקי ההפיכה השלטונית. חייבים לעצור אותם. ארנון, זה מצב חרום.

אני רוצה לסיים בשיר. משוררים ב 10 שורות מצליחים לבטא יותר ממה שאני מצליח ב 560 מילים.

רקפות בין הסלעים / אריאל הורוביץ

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
 בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית
 בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
 בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
 בין מגדלי פאר למרכז הקליטה
 בין פועלים זרים לשדות החיטה
 כמו רקפות בין הסלעים
 הפנים היפות של הארץ מתחבאים
 וכשהיא לפתע צריכה
 שמישהו ישכב בבוץ בתוך השוחה
 לא תאמין איך הם מופיעים
 כמו רקפות בין הסלעים .

כיכר החטופים

חיפה

6 יוני 2024

שיר סיגל | ביתו של קית סיגל החטוף בעזה

שמי שיר סיגל. אני הבת של קית ואביבה שנחטפו מכפר עזה. אימי שוחררה לאחר 51 ימים, ואבי מוחזק בשבי חמאס כבר 244 ימים. תודה שאתם פה וסליחה שאני לא פה איתכם. שלושה שבועות לפני השבת הנוראית אני ויובל בן זוג שלי התארסנו. חגגנו בסופש קסום בקמפינג על גדת נחל בצפון עם כל המשפחה שלי. זה היה אחד הרגעים המאושרים בחיי ובחיי המשפחה שלנו. היינו אמורים להתחתן ממש בימים אלה ולהיות עכשיו בירח דבש באיזה יעד קסום, לדמיין ולתכנן הקמת בית כאן בארץ ישראל שאנחנו כל כך אוהבים.

אנחנו חלק מדור שלם של צעירים שניצבים בפני החלטה גורלית - האם להקים בית ומשפחה במדינת ישראל. מדינת ישראל שהוקמה על ערכי הרעות, הערבות ההדדית, וקדושת החיים. אלה הערכים עליהם גדלנו והתחנכנו, אלה הערכים שנרצה להנחיל לילדינו שטרם נולדו ואלה הערכים שבשבילים אבא שלי עזב הכל ועלה ארצה. אבל איך נעשה זאת במדינה שהפקירה את אבא שלי ועוד 123 חטופים וממשיכה להפקיר אותם כבר 8 חודשים. אם המדינה תבחר להפקיר את החטופים שלנו בעזה עבור המשך המלחמה אין לנו מה לחפש כאן. זה קורע את הלב להגיד את זה, אבל זו האמת.

אני פונה ליושבים בשולחן מקבלי ההחלטות. אם עתיד המדינה חשוב לכם תגידו כן לעסקת נתניהו, תגידו כן לעתיד ראוי למדינת ישראל. פעמים רבות אני שומעת מאנשים טובים משפטים כמו "אני לא מבין איך את עוברת את זה". אשתף אתכם קצת בחוויה הנוראית שהפכה למציאות חיינו בשמונת החודשים האחרונים: להיות בת של חטופה שחזרה מהשבי זה לשמוע יום יום סיפורי זוועות שנשמעים כאילו נלקחו מספר שואה. זה לחשוב כל יום שאבא שלי עדיין שם עובר את הגיהנום הזה כל יום, כל דקה. להיות בת של חטוף זה ללכת לישון כל לילה בדמעות ופחד ולא לתת לבן זוג שלי לחבק אותי כי אני מרגישה אשמה על זה שכנראה אין מי שיחבק את אבא שלי כשהוא נשבר שם בשבי. ולפעמים, לעיתים נדירות, יש גם מחשבה ופנטזיה על היום שאחרי. היום שאחרי בשבילי הוא היום בו יובל ואני נעמוד מתחת לחופה כשההורים שלי עומדים לצידי, שניהם מחזיקים לי את היד. אני מחבקת אותם ואומרת להם תודה שהחזיקו מעמד ושרדו כדי להיות איתי ברגע הזה.

עזרו לנו להגיע ליום שאחרי, אמרו כן לעסקת נתניהו והביאו את אבא שלי ואת יתר החטופים הביתה. למענם, למעננו, למען עתיד ילדינו ולמען המדינה האהובה שלנו.

ד"ר יאיר שגיא | אוניברסיטת חיפה

ערב טוב רחובות,

אני מרצה למשפטים ויו"ר משותף של פורום המשפטנים. אני רוצה לדבר אתכם על בג"ץ הפטור מהגיוס שנדון ביום ראשון האחרון. לשתף אתכם בכמה מחשבות שהדיון בבג"ץ העלו בי. קודם כל, משפט-רקע על הדיון בבג"ץ. בשנת 1998, לפני כמעט 30 שנה, פסק בג"ץ שעל הכנסת להתכבד ולחוקק חוק שיקבע הסדר מפורט בנידון: למי הפטור? באילו תנאים? וכן הלאה. אני הייתי עורך דין אחד מעורכי הדין של העותרים באותה עתירה. אנחנו ייצגנו מאות רבות של סטודנטים, שדרשו שוויון. ואני שמח לראות את הסטודנטים מתעוררים שוב כיום. מאז במשך כמעט שלושים שנה, הכנסת שלנו לא הצליחה להפיק חוק שוויוני בסוגיה. ואז הגיעה הקואליציה הנוכחית. וכמו כל דבר שהיא נוגעת בו, גם במקרה הזה, היא מיד שברה עם ההגה חזק ימינה – היישר לעבר התהום. אני רוצה להצביע על כמה מהלכים משפטיים, שאולי חמקו מעיניכם, שנלקחו היישר מספר הבישול של ההפיכה המשטרית. הדימוי שלי להתנהלות הממשלה בבג"ץ היא מספר משלי: היא נהגה ככלב השב אל קיאו, היא נהגה כמי שחזר למקום שבו נחשף קלונה.

קודם כל, לרגל הבג"ץ, הממשלה חידשה במלוא המרץ את הניסיון להיפטר מעולו של הייעוץ המשפטי לממשלה. הממשלה התעלמה מעמדת היועצת המשפטית לממשלה בשאלת הגיוס וביקשה להסתמך בבג"ץ על עורכי דין פרטיים, שנאמנותם היא לשרים ולממשלה ולא לציבור. אתם מבינים מה קרה פה? הם לא הצליחו לחוקק חוק יועמ"שים, אבל הם נוהגים כאילו הוא כבר התקבל. בושה.

הכי מביש: בעת הדיון בבג"ץ, הממשלה הסתתרה מאחורי הבקו"ם. בטענה שבעצם ההחלטה את מי לזמן לגיוס וכמה חיילים לגייס היא של הקצין ששולח לילדות ולילדים שלנו את צווי הגיוס. זו לא החלטה של הממשלה, אלא של הבקו"ם. זה מגוחך. מדוע? פתאום הממשלה מגינה על עצמאות שיקול הדעת של הדרג המקצועי. לאחר חודשים של מחיקת הדרגים המקצועיים בכל משרדי הממשלה, לפתע – כשזה נוח לה – הממשלה מתחבאת אחריהם. מה נלמד מכל זה? שההפיכה המשטרית לא פסקה לרגע, והיא ממשיכה כל העת וביתר שאת. חמור מכך, לדעתי, נלמד שאין טיעון שהממשלה הזאת וראש הממשלה הזה לא יעלו כדי לשמר את שלטונם. הם יכנו את אהרן ברק ראש הנחש, וירוצו אליו כשזה ישרת אותם; הם יזלזלו בדרג המקצועי ובמומחיות, אבל יסתתרו אחרי טיעונים של מומחיות כדי לקדם את מדיניותם האסונית. אין תחתית שהם לא ירדו אליה ושהם לא ידרדו אותנו אליה.

הדיון בבג"ץ ביום ראשון הראה לא רק שההפיכה המשטרית נמשכת, אלא גם עד כמה חשוב הוא להמשיך להילחם בה. שהרי הדיון בפני בג"ץ חשף את הקואליציה במערומויה. רק שם נאלצו הממשלה ותומכיה לענות להודות, בעברית, בפני הציבור בישראל שהם מקדמים מדיניות אסונית. וכך, כולנו הבנו עוד יותר טוב מדוע מחריב לוי, סמוטריץ ורוטמן כל כך רוצים לסרס ולסגור את בג"ץ ומדוע בתי משפט עצמאיים כל כך מסוכנים בעיניהם. כולנו גם הבנו ביום ראשון כי חשוב להם לשלוט בבג"ץ כדי לקדם חקיקה רעה; חקיקה סקטוריאלית ומפלה שתחסל את הכלכלה, המדע והרוח בישראל ושתפגע בזכויות נשים, להט"ב, מי שאינם יהודים וסתם מי שלא בא לקואליציה טוב בעין. וצריך להזכיר כאן כי בשנה שעברה הונחה על שולחן הכנסת הצעת חוק יסוד: לימוד תורה בהתאם להסכמים קואליציוניים ובהתאם לעקרונות ההפיכה המשטרית; חוק יסוד במחשבה שזה יחסן את הקואליציה ויחסום את הניג'וס הזה של דיונים בכנסת ובבג"ץ. בושה.

חברות וחברים, בלי המחאה האדירה שלכם כנגד ההפיכה כנראה שהציבור בישראל לא קשוב כל כך לבג"ץ. המחאה היא מלחמת התשה מפרכת אבל גם הרווחנו בה כמה דברים. התגבשנו וגילינו שאנחנו לא לבד. אמרו לכם שאני ממטה המאבק של האקדמיה. מטה שהוקם בין השאר כדי לזעוק את זעקת המומחיות, הרוח והיצירה בישראל. המטה שלנו מאחד את כל המוסדות להשכלה גבוהה בארץ, ולכן זה תענוג מיוחד עבורי להיות פה היום, כי הודות למחאה יש לי חברות וחברים יקרים במכון ויצמן. מעבר לכך, בזכות המחאה, חושינו התחדדו. הפכנו בדברים שלא נגענו בהם זמן ארוך מדי. אך כך גם הבנו עד כמה מקולקל פה. נכון, נפל עלינו ייאוש. במיוחד אחרי השבעה באוקטובר. אבל עכשיו, צריך לקום ולהתחיל לתקן. ביום ראשון האחרון, בבג"ץ, חזרנו ללכת ודרשנו בפה מלא תשובות. אז בואו נמשיך ללכת קדימה. כי את הקואליציה האסונית הזאת עלינו לעצור. צריך כבר להעיף אותם! אני מסיים בתפילה לשובם המהיר של כל החטופות והחטופים, המפונים והחיילים לחיים של שלוה ושלווה איתנו. אמן.

קיסריה

מחאת באר שבע

6 יוני 2024

ח"כ נעמה לזימי | מפלגת העבודה

ערב טוב באר שבע!

תודה לכל מי שנמצאים כאן לדרוש מדינה ראויה, הנהגה נקיה ושומרים על ישראל הדמוקרטית והליברלית. ראשית תודה לכוחות הביטחון שלנו, לצה"ל, לשב"כ ולימ"מ, גיבורי על בשר ודם על מבצע הירואי שעוד יסופר עליו רבות בהיסטוריה של ישראל. תודה שהחזירו אלינו את נועה ארגמני, שלומי זיו, אנדרי קחלוב, אלמוג מאיר. יהי זכרו ברוך של פקד ארנון זמורה, מפקד ולוחם הימ"מ על הקרבתו למען המבצע, גבורתך תשאר בזיכרון דברי הימים של ישראל לנצח.

וגם פה יש לומר - יש עוד 120 חטופים וחטופות בעזה, הדרך לשחרר את כולם היא עסקה. כדי שנזכה לרגעים הטובים הללו יש לחתום על עסקה. חייבים להחזיר אותם עכשיו! אבל לצד הרגעים המטלטלים מהיום, עלינו לזכור - הצפון הופקר, חבל הארץ היקר שלנו בוער, נטוש ומדמם, הדרום הופקר, ה"טפטופים" עוד כאן וההנחה וההפקר איתם.

בממשלה הזאת הכל מתייקר בעוד החיים הופכים לזולים יותר ויותר הכלכלה במסלול התרסקות בעוד שר האוצר עומל יום וליל על סידור התחמקות ממיסים לרשתות הפרטיות של חבריו בקואליציה, על חשבון משלמי המיסים ועל העברת עוד כספים עצומים לבייס ולמקורבים, או סמוטריץ הגדיל ומסר שלא יטפל ביוקר המחיה עד שלא יסתיים המבצע ברפיח - בינתיים ישראל הפכה למדינה היקרה ביותר ב-OECD. אבל מה אכפת לו? לחברים שלו הוא סידר מדינת רווחה מפנקת. ואנחנו? נשלם.

שרת התחבורה מועלת בתפקידה יום יום. גשר עלול להתמוטט על הנוסעים בכביש רק כי היא לא מוכנה לשחרר עבודות בשבת, מעבר לסכומי העתק מכסף ציבורי שירדו אל הטמיון, הזילות הזו בבטיחות וחיי אדם היא המאפיין הבולט ביותר של הממשלה הזאת

השר לביטחון לאומי, עבריין סדרתי ומורשע הופך את המשטרה למשטרת שלטון תחת הנהגה כהניסטית, משטרה פוליטית זאת התגשמות החלום של ממשלת הדיקטטורה. משטרה בה מתנגדי שלטון הם אויב ואילו מי שמאיימים על ביטחון ישראל וקיומה הופכים לשולטים. ושלא תבינו לא נכון, אין לנו משטרה אחרת! יש במשטרה שוטרים מדהימים, שליחי ציבור נאמנים שגם הם סובלים תחת התהליכים שעוברים על משטרת ישראל ימים אלו. חלקם אף אומרים לנו, חלקם נוטשים. בתיקון שנצטרך לעשות כאן, נהיה חייבים לשקם את המשטרה, למען הציבור, למען השוטרים ולמען המדינה.

וראש הממשלה האיש ששום דבר לא באחריותו מצא זמן היום להגיע בשבת לבית החולים כי הוא רוצה להצטלם רק בהצלחות, אבל חמש משפחות החטופים שקיבלו בשורה רעה מכל בשבוע האחרון לא זכו לכל יחס. ככה נראה משטר נאמנות. ככה מתנהג מנהיג שאיבד כל מוסר. אבל אני רוצה להזכיר שהכוח הגדול ביותר מול הייאוש והכאב הוא התקווה. ופה יש תקווה!!! אין לנו מדינה אחרת וישראל תדע ימים יפים וטובים יותר.

אנחנו נכון פה מחדש מדינה של ערבות הדדית, של אחריות אמיתית. מדינה שתשקם את השירותים הציבוריים והחברתיים, שתוביל באומץ תהליכים מדיניים שיגנו עלינו ויתנו לנו אופק לחיים פה, ומדינה שתבסס מחדש את התשתית הדמוקרטית עליה היא הוקמה.

עוד נביא את היום.

מחאת

חיפה

8 יוני 2024

ערן שוורץ | מנכ"ל מטה המאבק

ממש מרגש וממלא שמחה בתוך עננת הכאב העצום לראות את נועה אלמוג אנדריי ושלומי בבית תנחומים ללוחם הימ"מ האמיץ פקד ארנון זמורה ומכאן חיבוק והערכה רבים ללוחמים שלנו לכוחות הביטחון לצה"ל לשב"כ ולימ"מ. אך חשוב לזכור לצערנו כי בזמן שמדובר באירוע מדהים והירואי הוא אי טקטי בים של כשלו אסטרטגי. וכי החזרה של כלל החטופים תתאפשר בעסקה ולא בדרך אחרת. מעבר לכך, ראש הממשלה שדהר בשבת לבית החולים לפגוש בחטופים מאשרר את המשפט עתיק היומין כי הכשלו הוא יתום ולהצלחות אחראי ביבי אחד.

ברשותכם החלטתי לחרוג מנאום רגיל ולדבר דרך הטיוול הקבוע שהיו לוקחים אותי כילד סבי וסבתי, שלמה וציפורה בני העיר חיפה בטיילת בת גלים של שנות השמונים. בתחילת הטיילת, היינו נגשים לחנות ממתקים של ניצולת שואה שתמיד הרתיעה אותי, לא ניתן היה להיכנס פנימה אלא להציץ דרך אשנב קטן בדלת, דרכו הייתי מצביע איזה ממתק אני רוצה, מהאשנב הייתה מופיעה יד עם מספר מקועקע על זרועה של אישה קטנה עם פחד גדול בעיניים. סבתא שלי, שראתה את הבלבול שבי מהמצב הייתה תמיד עונה ספק לי ספק לעצמה, האישה הזו סבלה המון אך פה בארץ היא מוגנת, בשביל זה בנינו מדינה! לא צריך יותר לפחד. בשביל זה יש צבא חזק, צבא שלנו עם מטוסים וטנקים שתמיד ישמור עלינו. בהמשך הטיול, מעבר לסוף הטיילת, סבא היה מקפיד לקחת אותי לפגוש חבר שלו מהחברה הערבית היינו יושבים שם והם תמיד היו צוחקים האחד על השני שלפני הרבה שנים במלחמת העצמאות הם ניסו להרוג האחד את השני והיום אם זה יקרה זה יהיה רק בגלל משחק השש-בש.

לאורך השנים שני דברים לקחתי מהטיולים בטיילת איתם: אחד, ההכרה בחשיבות של תחושת הביטחון שמעניקה מדינת היהודים. והשני, החשוב לא פחות, התקווה. התקווה והפוטנציאל האדיר הטמון במדינת ישראל ובאזרחיה. ביטחון ותקווה – אולי הן תמצית מטרות הריבונות בישראל, תמצית הציונות.

ברגל גסה כבר קרוב לשנתיים הממשלה הנוכחית רומסת את שני אלו, את תחושת הביטחון ואת האפשרות לתקווה, לחזון, לעתיד חיובי לילדנו ונכדותינו. על אובדן תחושת הביטחון לא ארחיב, כולנו בסיוט הזה כבר חודשים רבים וייקחו שנים לשקם תחושה זו. אבל על הניסיון של הממשלה להרוג את התקווה אני רוצה להגיד כמה מילים הממשלה לרגע לא לפני ה 7.10 ולא לאחריו לא עסקה בקידום עתיד החברה הישראלית כמכלול לא בכלכלה ויוקר המחיה, לא בדרכים, לא בתשתיות, לא ברווחה, לא בבתי החולים, לא בפריפריה, לא במנהל הציבורי, לא במוכנות למצבי חירום. היא לא הציבה שום חזון ושום חץ צפון ערכי אמיתי אליו היא מכוונת מלבד קידום גחמות של אג'נדה משיחית במקרה הטוב, וכבוד כוח וכסף במקרה הרע, שלא לומר כבוד כוח ויהלומים של מקורבים. בושה!

הממשלה, ביד מכוון, לא מקדמת חזון ליום של אחרי. מביאה לדשדוש מצמית בעזה, מונעת קידום עסקת חטופים שתביא קץ לסבל כלל המשפחות ועומדת מבולבלת אל מול העקורים בצפון ובעוטף. לא ביטחון חשוב להם, לא תקווה חשובה להם, רק שימורם העצמי והגחמות האישיות. זה כי מפחד מהמשפט, זה כי רוצה יישוב יהודי חדש בעזה זה כי רוצה פטור גורף לחרדים מתרומה למדינה. ממשלה בניגוד עניינים על מלא אל מול העם שלה.

אבל יש לי חדשות חשובות עבור הממשלה הזו אנחנו לא ניתן להם לכם לקחת לנו את התקווה. התקווה, כך למדנו על בשרנו, היא בת שנות אלפיים. בקצה התקווה הזו, אם נעבוד נכון, בעוד 3-5 שנים נוכל לראות ממשלה מתפקדת ורחבה, העובדת עבור הציבור. ממשלה שתעגן חוקי יסוד בהסכמה רחבה בתחום המשפט, שתביא לשוויון היסטורי בנטל ובזכות, שתגדיל את הרווחה לכלל חלקי המדינה ולא למגזר ספציפי, שתביא גל של מינויים מקצועיים למגזר הציבורי שיתגייס כמו צו 8 לשינוי פניהם של השירותים החברתיים במדינה. ממשלה שתחזיר את הכלכלה וההייטק למסלול של צמיחה. ממשלה שתביא להסכם היסטורי עם ברית ביטחון אזורית לה שותפה ערב הסעודית ומדינות סוניות מתונות נוספות ואולי אפילו, למרות הכאב הנורא, ממשלה שתניח תשתית לסיום הסכסוך בינינו לבין אויבנו ובכך תחזיר אותנו לחיק משפחת העמים.

שגרירות ארהב

זה נשמע מופרך, אך גם הקמת מדינה לאנשי העלייה השנייה נשמעה מופרכת, כמו שהמדינה הוקמה. גם החזון שהרגע הצגתי נמצא מעבר לפינה, אך כדי להגשים אותו אנחנו נכנסים למספר שבועות של הכרעה. אני יודע שרבים מכן ומכם עייפים, כואבים ומיואשים לעיתים מגיעים שבת אחר שבת ושואלים לשם מה? איך זה יצליח? במה זה משנה? אז חשוב לי לומר כאן, זה משנה, אוי כמה שזה משנה זה הדבר כמעט היחידי היום שמשפיע.

מיחסים לצ'רצ'יל את האמרה כי 'אין הטיפה חוצבת בסלע מכוח עוצמתה, כי אם מכוח התמדתה'. בסבב הקודם היינו לבד, ללא אופוזיציה מתפקדת, 0 מול 64 ועצרנו את ההפיכה המשטרית. ממשלה שיכלה לעשות ככל העולה על רוחה נעצרה אל מול קיר הברזל האזרחי, נעצרה אל מול דגלי ישראל, מול הנחישות מול ההתמדה השוחקת אפילו סלע, אל מול התקווה. בימים הקרובים נעלה מדרגה במאבק ונפרסם על כך בקרוב. לשם כך אנחנו זקוקים לכם. עוד קצת התמדה ואני משוכנע כי הממשלה הרעה הזו פול תיפול. התקווה מחכה לנו מעבר לפינה וכדי להביא אותה אני רוצה שנקרא מכאן יחד לבחירות.

עכשיו!

למען החזרתם המהירה והשלמה של אחינו ואחיותינו החטופים

בחירות עכשיו

למען חיילנו-אחינו-לוחמנו

למען המפונים והעקורים

בחירות עכשיו

למען חברה שוויונית בנטל ובזכות

בחירות עכשיו

למען כך שכל מה שעברנו

לא יהיה לשווא

בחירות עכשיו

תודה רבה חיפה

שופטת בדימוס שרה חביב | חברה במערך עוטף עצורים

אזרחי חיפה

אי אפשר לברך בערב טוב. המצב רע! והוא הולך ונהיה רע יותר בכל יום שעובר.

אנו סופרים 36 שבתות. פסע מלידה!

שמונה חודשים שבהם אין ראש ממשלה מתפקד בישראל. בנימין נתניהו הוא קליפה ריקה שמתיימרת להיות ראש ממשלה. בנגביר לא סופר אותו. סמוטריץ לא סופר אותו. סינואר לא סופר אותו. וחסן נסראללה לא סופר אותו. כולם יודעים שהוא בובה מלאה באוויר חם. גם אנחנו יודעים. לכן המצב רע, והוא יהיה רע יותר. עד שהצעקה שלנו תנצח – די!

אני לא אלאה אתכם במה שכבר ידוע לא אסביר שוב מדוע הוא הראש והוא אשם. היום אני רוצה לדבר על האלטרנטיבה. אני רוצה לדבר על חזון – על תקווה – ועל פתרונות – רוא'יה מוסתקבליה, אמאל, וחולול

אני רוצה לקרוא היום מכאן, לגוש הדמוקרטי-ליברלי הישראלי, הגוש שבוחל בגזענות, הגוש שדוגל בשוויון, הגוש שסולד משחיתות – לקום ולעשות מעשה. לפעול! לעצב את היום שאחרי!!

יאר לפיד – אתה ראש האופוזיציה קום ותנהיג אותה!!

קרא לכוחות דמוקרטיים אחרים, מתוך ומחוץ למערכת הפוליטית, ה ת א ח ד ו. יסדו את התנועה הדמוקרטית הישראלית. זו עת לשליחות, לחזון, לתקומה. הקימו ממשלת צללים, כזו שתוכיח שאפשר אחרת. במקום להגיב לסדר יום פוליטי מופרע ומנותק – הציבו ראי של מנהיגות. מנו שר חוץ שיגיב באופן מושכל למתווה בידן. תנו לביידן לדעת שהגבתם אחרת. הוא יענה לכם. מול ביזת הקופה הציבורית העמידו שר אוצר שיקבע סדרי עדיפויות ממלכתיים ויגבש תכנית ליציאה מהגירעון. מול הפקרת הצפון – העמידו שרים שיגבשו פתרונות למפונים. מול הרפורמה המשפטית הדוהרת בחסות המלחמה העמידו שר משפטים שיגבש רפורמת הבראה. ומול המשטרה הכושלת והפוליטית ביותר בתולדות המדינה, העמידו שר משטרה, שר משטרה [ולא שר לבטחון נאצינליסטי], שכל מעייניו נתונים לשיקומה, לטיפול בפשיעה, למתן שירות לאזרחי ישראל כולם, ולא ינהל משטרה שעוסקת במלחמה באזרחים שלא באים טוב לשלטון בעין. לא חסרה עבודה. אתם תהיו מאוד עסוקים. תעבדו אצלנו!! אצלנו!! אזרחי ישראל. הוכיחו למטומטמים מחבקי הכסאות, שאפשר אחרת שיש יום שאחרי. הוכיחו לציבור שאפשר אחרת, שיש תקווה, שיש שינוי באופק.

האדישים יתעוררו, המיואשים יקוו והם יצטרפו אלינו, לרחוב.

מגיע לנו חזון ליברלי ושווינוני, וחוק יסוד מגילת העצמאות כבסיס לחזון הזה. מגיעה לנו הנהגה שתדע להוביל אותנו במסלול של ערכים ותקווה ולא במסלולי הג'ובים, הקומבינות והמשיחיות על חשבון חיי ילדינו. – לא עוד מירי רגב!! זה זמן הכעס והזעם זה זמן השינוי! אם החטופים לא יחזרו זו לא אותה המדינה אם לא ייקבע מועד לבחירות זו לא דמוקרטיה. שירתתי 13 שנים בבית המשפט כשופטת פלילית, שפטתי אלפי עבריינים – אני מכירה את הדפוס העברייני שנתניהו מגלם, הוא

בורח מבשורה, בשורת הדין. הוא מפחד !!

הגיע הזמן שהוא יפחד גם מהאלטרנטיבה הפוליטית. ואנחנו מצפים מהאופוזיציה לפעול, להוכיח שהיא יכולה, כי אנחנו יודעים שאפשר!! קומו ועשו מעשה. תנו דוגמה אישית לכל מי שלא מצא כוחות לעשות מעשה לכל מי שלא נותר בו כוח לצעוק – די!! לא עוד.

אנחנו יכולים להכריח אותם להחזיר את החטופים!!

את כולם עכשיו!!

אנחנו יכולים להכריח אותם להקים ועדת חקירה ! ואנחנו יכולים להדיח את בנימין נתניהו!!

כנסת ישראל, אנחנו מודיעים לך – לא עוד ! אנחנו באים, עם הזעם, עם הצדק שאנו נושאים, ועם הידיעה שאי אפשר עוד.

אנחנו דורשים מהכנסת החשוכה הזו להפיל את הממשלה הכושלת – מיד. מחר!! אנחנו נעזור לכם, אנחנו בדרך. נעלה לירושלים עם לפידים ולא נרד עד שתיפול הממשלה. אנחנו נדליק את האור על כנסת ישראל החשוכה.

בנימין נתניהו, אנחנו מודיעים לך – זה נגמר !! ת פ ח ד !!

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אביגיל מטלון

צילומים: אלון קורנגרין

מחאת
קיסריה

8 יוני 2024

מיכל הדס רובין | מייסדת וממובילות "אמא ערה"

ערב טוב, קיסריה. ערב מרגש, בו ליבם של כל אזרחי ישראל מתרחב משמחה על שובם של נעה, שלומי, אנדריי ואלמוג הביתה. שחרורם המוצלח הוא תוצאה של ניצחון הרוח הישראלית, של גבורתם של לוחמי צה"ל וכוחות הביטחון, ושל דבקותם בערך החשוב של "לא משאירים אף אחד מאחור". המהירות בה מיהר ראש הממשלה להתייבב בחזית המבצע המוצלח, מדגישה עוד יותר את בריחתו מכל אחריות לכישלונותיו הרבים. בשבי החמאס נמצאים עדיין 120 חטופים, שהם ומשפחותיהם משוועים לשובם הביתה. עדיין עשרות אלפים מפונים מביתם. הצפון עדיין עולהבלהבות. ממשלת נתניהו עדיין פועלת לטרפד כל הסדר מדיני שישיב את החטופים ואת הביטחון לגבולותינו. מישראש הוא האחראי. אחראי להצלחות, אך גם לכישלונות.

אז ערב פחות טוב לראש הממשלה. שמי מיכל הדס רובין, ולא לבדי אני עומדת כאן הערב. ניצבות לצידי אלפי אימהות ללוחמים ולוחמות, שערות מאז השבעה באוקטובר. אימהות ואבות ששנתם נודדת בחרדה לבניהם ובנותיהם הנלחמים במלחמה, שהתחילה כמוצדקת שבמלחמות ישראל, והמשיכה כמלחמה הצינית מכולן. המלחמה לשלום קואליציית נתניהו. הבן שלי, כמו אחרים, יצא להגן בגופו על ילדי בארי וניר עז, על ילדי שדרות ואופקים ונתיבות. על המולדת בה גדל, ואותה למד לאהוב. הוא, כמו חבריו לנשק, התחנך על ערכים של אהבת העם והמדינה. שלסולידאריות וערבות הדדית. של דמוקרטיה וחירות. ערכים שזרים לך ולבני ביתך ושאתה משתמש בהם לקידום האינטרסים שלך. ייאמר לזכותך, אתה עקבי. מאז נכנסת לחיינו הפוליטיים טימאת וטינפת בהתמדה, את כל מה שהיה קדוש לחברה הישראלית: את רמטכ"ל הניצחון של מלחמת ששת הימים הפכת לבוגד והכשרת את ההסתה נגדו. את היהדות הסבת לנשק כנגד מתנגדיך הפוליטיים. את הגיוון העדתי טיפחת לשסע שקשה יהיה לאחות. בכללי המשחק הדמוקרטיים השתמשת כדי לכונן את שלטון היחיד שלך. את הגזענים והכהניסטים נרמלת וטיפחת. אין ערך אחד, אחד! שלא עשית בו מעשה סדום ואנסת לצרכיך האישיים. זה עבד לך מאז נובמבר 95. אתה ודאי בטוח שזה ימשיך לעבוד לך גם עכשיו.

קיסריה

אז יש לי חדשות בשבילך, נתניהו! זה נגמר! זה נגמר, כי ברגע שהנחת את הידיים שלך על הבן שלי, על הילדים שלכולנו - הסתבכת עם הכוח החזק ביותר בטבע - הסתבכת עם האימהות. כל אמא ישראלית יודעת, ברגע שהיא מתבשרת על הבן שברחמה, שבבוא העת, היא תיאלץ להפקידו בידי צה"ל. כולנו יודעות שבמציאות הישראלית אין לנו ברירה אלא לפעול בניגוד לאינסטינקט האימהי וללוות את ילדינו ללשכת הגיוס. אנחנו משלימות עם זה. אנחנו עושות זאת מתוך אהבת המדינה, ומתוך ההבנה שהגיע תורם להגן על ילדיהן של אימהות אחרות. אתה, נתניהו, אתה לקחת את האהבה הזו, את האלטרואיזם הזה, והפכת אותם לכלי שרת עבור עצמך. אתה מוכן להשאיר את ילדינו בתופת המתמשכת, רק כדי להאריך עוד קצת את שלטונך. אבל הילדים שלנו לא יהיו מגש הכסף שלך! אנחנו לא נעלה אותם על המזבח, רק כדי שאתה תוכל לאחוז בקרנותיו. עשרות אלפי אימהות בורחות בחודשים האחרונים מבשורה.

באתי לכאן הערב כדי להביא אליך את הבשורה ממנה אתה בורח: זה נגמר! אין לך את המנדט להמשיך לסכן אתילדינו לחינם. אין לך את הזכות המוסרית לבלום הסדרים מדיניים כחלופה למלחמה. איבדת את האמון הנדרש, כדי שנפקיד בידיך את ילדינו. ההיסטוריה תשפוט אותך על החרבת החזון הציוני. אנחנו לא יכולות לחכות להיסטוריה. הילדים שלנו בסכנה עכשיו! לא גידלנו ילדים כדי להגן עליך. לא חינוכנו לוחמים כדי לשמור על מבצרך. כל רגע שאתה נאחז בשאריות שלטונך עולה לנו בדם. וכל זמן שאנחנו ערות בלילה בחרדה, נעשה הכל כדי לוודא שגם אתה לא תעצום עין. עד שתלך! כדי שנוכל לתקן. כדי שנבנה בעצמנו לילדינו את העתיד לו הם ראויים. זה בכוחנו. זה תפקידנו. עלינו, על כולנו, לצאת ולהבהיר לנתניהו ולשותפיו: זה נגמר! מיום ראשון 16 ביוני, כולנו עולים לכנסת ולעזה 35 בירושלים, או מגיעים למעון בקיסריה. כל אזרח ואזרחית שאוהבים את ישראל ודואגים לעתידה. סוחבים איתנו את הספקנים, את המיואשים, את האדישים. כולם כולם. כדי להבהיר לממשלת הטירוף והאינטרסים ולעומד בראשה: זהו. זה נגמר!

אז בואי, אמא, יש לנו ממשלה להחליף!

פרשי האפוקליפסה אורוול, האקסלי וברדבורי. שלושת נביאי האפוקליפסה הישראלית

פרופ' אלון קורנגרין | אוניברסיטת בר אילן

רבים מאיתנו מכירים את שלושת הספרים הנבואיים של האקסלי, ברדבורי ואורוול. מי שלא קרא, ממש חשוב, במיוחד בימים אלו, להקדיש כמה ימים לקרוא אותם. ב"1984" אורוול מציג חזון מקפיא דם של משטר טוטליטרי שבו המדינה מפעילה מעקב ושליטה נרחבת על אזרחיה. מושג "האח הגדול" הפך במאה ה-20 לשם נרדף למעקב ממשלתי חודרני. ברומן, המפלגה עוקבת אחרי הפרטים באופן מתמיד באמצעות מסכי טלוויזיה דו כיווניים, כך היא מבטיחה ציות מוחלט ומדכאת כל סוג של התנגדות. במאה ה-21, התפשטות הטכנולוגיות הדיגיטליות והאינטרנט הפכה את המעקב ההמוני למציאות. ממשלות וחברות מסחריות מחזיקות בגישה חסרת תקדים למידע אישי. פלטפורמות מדיה חברתית, מנועי חיפוש ומכשירי בית חכם תורמים לחדירה מטורפת לפרטיות שלנו. מי שרוצה להתפלץ שיחפש את הכתבה בה בדקו כמה מידע זורם ממכשירי בית חכם בחזרה ליצרנים. חזונו של אורוול על חברה שבה כל פעולה נצפית מתכתב עם החששות הנוכחיים בנוגע לפרטיות נתונים, אבטחת סייבר והאיזון בין ביטחון לאומי וחופש הפרט. יש הבדל אחד בין החזון של אורוול לבין מציאות המעקב המודרנית. אורוול חזה עתיד בו הממשלה שולטת בכל המידע. להוציא מדינות בודדות על פני כדור הארץ, אין כיום כמעט חברה דיסטופית כזו בדיוק (כנראה שרק צפון קוריאה היא הכי קרובה לחזון האורווליאני השלם). אבל, בטוויסט עלילה שאורוול לא חזה, מוסרים רוב תושבי כדור הארץ את המידע הכי פרטי שלהם לחברות כריית מידע ענקיות המשתמשות בו לייצר כסף. במאה ה-21, המניפולציה של המדינה והפצת המידע המוטעה הם סוגיות קריטיות. תופעת ה"חדשות המזויפות", תפקיד המדיה הנשלטת על ידי המדינה והשימוש בתעמולה בעיצוב דעת הקהל הם הדים לדאגותיו של אורוול. עליית הטכנולוגיות שמסוגלות לעוות את המציאות כמו דיפ-פייקים מסבכת עוד יותר את הנוף, מה שהופך את השליטה והמניפולציה של המידע לנושא דוחק. בארץ, ערוצי מידע המקדמים תוכן שיקרי במתכוון במימון השלטון משפיעים מאוד על דעת הקהל. מכונת הרעל היא מיניסטריון האמת המודרני.

כל ישראלי שקרא את 1984 יזהה מיד את הטיות השפה, השימוש הלא פוסק ב"שיחדש" כדי להנדס מציאות מדומה (על "הניצחון המוחלט" שמעתם? את "הרפורמה המשפטית" הכרתם?), ההשקעה בבניית ערוצי תקשורת המנוהלים (אם כי לא באופן ישיר) על ידי השלטון בהם האמת היא בדיה ומתמקדים בחיסול ממוקד של כל מתנגד למשטר. בחסות המלחמה מקודמים בכנסת חוקים בעלי ניחוח אורווליאני ברור. הועדה לביטחון לאומי, שגם היא נכבשה על ידי ההידרה ששמה עוצמה יהודית, מקדמת שני חוקים. הצעת החוק הראשונה "החמרת תנאי שחרור בערובה" יאפשר לקצין משטרה להטיל על חשודים מגבלות דרקוניות. בקיצור, תשכחו מהפגנות. הצעת החוק השנייה "הטלת מגבלות באמצעות צווים מנהליים" תאפשר למשטרה על בסיס מידע מודיעיני בלבד ובלי שום ראיות משמעותיות לדרוש מבית משפט הטלת הגבלות מנהליות קיצוניות ובהן: מעצר בית, הרחקה, הגבלת מקום עבודה, יציאה מהארץ ועוד. הגדרת החוק היא נרחבת ביותר וייתכן שגם פעילי מחאה ו"מתנגדי משטר" עלולים למצוא עצמם תחת הגדרה זו. עד היום הגבלות מנהליות שימשו את מדינת ישראל בשטחי יהודה ושומרון. חוק זה מעביר לתוך גבולות הקו הירוק דרכי התנהלות המשמשות לשליטה באוכלוסייה הפלסטינית. יו"ר הקואליציה ח"כ אופיר כץ בשיתוף התאחדות הסטודנטים הצעת חוק המבקשת להשתיק קולות ביקורת באקדמיה. על פי הצעת החוק, מוסד יחויב לפטר מרצה, איש הוראה או חוקר, אם יתבטא או יפעל באופנים הבאים: שלילת קיומה של מדינת ישראל

כמדינה יהודית ודמוקרטית, הסתה לטרור, תמיכה בארגון טרור, תמיכה במאבק מזוין או במעשה טרור, של מדינת אויב, של ארגון טרור או של יחידים נגד מדינת ישראל. ביטויים המופיעים בחוק כמו 'לדייק ולאזן את חופש הביטוי' לקוחים ישירות מהלקסיקון האורוליאני. מוסד שלא יציית לחוק יאבד חלק מתקציבו. מטרת החוק הזה איננה לפטר מרצים, אלא להשתיק ביקורת הצד האקדמיה. אני יכול כמובן להמשיך, יש עוד חוקים אורוליאנים רבים המקודמים בימים אלו במסגרת מה שה"שיחדש" הישראלי קורא מהפכה משטרית. וכמות השיחדש הנשפכת בנושא גיוס החרדים יכולה למלא שני רומנים רומנטיים.

אירוני לבחון את השינוי בהתייחסות שלנו למונח "האח הגדול" שכעת, במקום דמות אפלה של בקרה משטרית, הפך לאלמנט סימום המונים בצורת של תכנית ראליטי המתכתבת יותר עם העתיד המוצג על ידי אלדוס האקסלי. החזון של האקסלי ב"עולם חדש מופלא" מציג סוג אחר של שליטה בעזרת הנאה וצרכנות. אם לשאול מונח מפיסכולוגיה, אורול חזה שליטת המונים בעזרת משוב שלילי בעוד הקסלי הבין שמשוּב חיובי עובד הרבה יותר טוב. החיה האנושית פשוט מגיבה טוב יותר לתגמול חיובי. בחזון הדיסטופי של האקסלי, המדינה שומרת על שליטה על ידי סיפוק רצונות האזרחים באמצעות סמים, מין ובידוד בלתי פוסק. האוכלוסייה נשמרת צייתנית ושקטה באמצעות השימוש ב"סומה", סם שמספק סיפוק מידי ובריחה מהמציאות. החזון של האקסלי על חברה אובססיבית להנאה ולהסחות דעת הוא חזון מצמרר בעידן שבו התמכרות דיגיטלית, לגליזציה של מריחואנה, צרכנות ומשבר האופיאידים הם סוגיות חברתיות מרכזיות. תיאורו של האקסלי של אוכלוסייה הדורשת כל הזמן שטף של גרויים, מדגיש את הסיכונים בחברה שמעדיפה סיפוק מידי על פני מעורבות עמוקה ומשמעותית בתהליכים חברתיים. "עולם חדש מופלא" של האקסלי הוא אולי הביקורת החריפה ביותר על צרכנות. החברה שהוא מתאר היא חברה שבה אנשים מותנים לצרוך באופן מתמשך מוצרים חד פעמיים ותענוגות שטחיים.

במידה מסוימת "פרנהייט 451" הוא שילוב בין "1984" ל"עולם חדש מופלא". בראדבורי המציא עתיד שבו הממשלה שולטת במידע ומדכאת חופש אינטלקטואלי על ידי שריפת ספרים. תפקידם של הכבאים בסיפור הוא לשרוף ספרים כדי למנוע הפצת רעיונות חתרניים. הרומן של ברדבורי מתאר חברה שבה אנשים איבדו עניין בקריאה ובפעילות אינטלקטואלית, ומעדיפים בידור שטחי.

ניתן לראות זאת כהשתקפות של דאגות עכשוויות בנוגע לירידה בהרגלי הקריאה, במיוחד בקרב הדורות הצעירים, והשפעת המדיה הדיגיטלית על כושר הריכוז והמחשבה העמוקה. השטף האינסופי של תוכן שטחי וקצר, כמו עדכונים במדיה חברתית וסרטונים ויראליים, מונע מעורבות מתמשכת ברעיונות מורכבים. העולם של "פרנהייט 451" מושפע באופן משמעותי מהטכנולוגיה, כאשר האזרחים מבלים את זמנם בצפייה במסכים גדולים ואינטראקטיביים ושימוש באזניות (המכונות "קונכיות" בסיפור) לצורך גירוי שמע קבוע. הדבר משקף את ההסתמכות של המאה ה-21 על סמארטפונים, טאבלטים ומכשירים דיגיטליים אחרים, שמספקים זרם קבוע של מידע ובידור. הרומן מדגיש כיצד הטכנולוגיה יכולה לשמש להסחת דעת מאנשים מחשיבה ביקורתית והרהור עצמי. תיאור החברה של בראדבורי, הקהה עקב תענוגות שטחיים וחסרת מחשבה ביקורתית, מקביל לדאגות מודרניות לגבי ההשפעות של מניפולצית מדיה והפחתת רמת השיח הציבורי. העולם של בראדבורי ב"פרנהייט 451" מדכא גם הוא את האינדיבידואליות, אך באמצעות אמצעים תרבותיים וחברתיים ולא בכוח פוליטי גלוי כמו ב"1984". המרדף המתמיד אחר בידור שטחי והדיכוי של ספרים, שמייצגים רעיונות מגוונים ומאתגרים, יוצרים חברה הומוגנית נטולת מחשבה אישית.

חזונום הדומה של האקסלי וברדבורי נפרש מול עינינו. אנו חיים בתוכנית ראלטי בלתי פוסקת שכל מטרתה לגרום לנו להיות מרותקים לשטף המידע המגיע אלינו. הסביבה התקשורתית בה אנו חיים, נשלטת על ידי מחזורי חדשות של 24 שעות, תוכניות ריאליטי ותוכן ויראלי. למעשה אנו חלק מכמה תוכניות ריאליטי מקבילות הממלאות את חיינו ברעש והמולה בלתי פוסקות. תוכנית ריאליטי ותיקה היא משפט נתניהו אשר תוגברה על ידי מחאת בלפור ומגיפת הקורונה. אז פרצה לחיינו בסערה תוכנית הריאליטי "הרפורמה המשפטית". האמ-אמא של תוכניות הריאליטי מהשנים האחרונות. שם למדנו להכיר דמויות שגם לבית האח הגדול לא יתקבלו כמו יריב ליון ושמחה רוטמן. שימו לב שכל מערך התקשורת התגייס בשמחה לתוכנית הריאליטי. האם יש דברים חשובים יותר בחיי אומה מאשר לעקוב יום ולילה אחר התרגילים של יריב ליון ושמחה רוטמן? ברור שיש. מדינות צריכות לנהל דיון מעמיק על אסטרטגיה ארוכת שנים. אבל למה לא לשלוט בעם על ידי הגברה בלתי נסבלת של רעש הרקע. גירוי לא נפסק של הנפש הרכה דרך כל ערוצי התקשורת. דרך מסכים אינטראקטיביים וכמו אצל ברדבורי "קונכיות" המעבירות את גלי הקול ישירות למוח. ראיתם לאחרונה מישהו ברחוב

תל אביב

בלי אחזיות? ניסיתם לדבר עם מישהו באוטובוס? ממש כמו אצל ברדבורי. ספרים עוד לא שורפים פה, אבל משאיות סיוע הומניטרי כבר כן. בראש טבלת הרייטינג, עם ותק של מעל לשלושים שנה, מרחפת תוכנית הריאליטי הגדולה מכולם: "ביבי". לכל ערוצי התקשורת יש מניות בתוכנית הריאליטי הזו. כולם משתפים פעולה בהזרמת מידע בלתי פוסק על כוונותיו, בריאותו, שקריו, תרגיליו ותספורתו לציבור. כמובן שדמויות משנה קבועות כמו "זוגתי" ו"יאיר" נמצאות שם כדי להוסיף עומק ודרמה לריאליטי הלא נפסק. לאחרונה נוספה תוכנית הביזאר "איתמר", דוגמא טובה לליצן שוליים שקיבל זמן מסך מוגזם משיקולי רייטינג והפך לתרנגולת המטילה ציוצי זהב פעמיים ביום.

בחודשים האחרונים אנו לכודים בתוכנית ריאליטי חדשה, "החטופים". גם לתוכנית זו יש כללים, תסריט ופורמט קבוע. מה יעלה בגורל החטופים? האם תהיה עסקה או לא? כמה כבר מתו? איך מתמודדות המשפחות? איך הן לא יוצאות מדעתן? מלא עניין בנושאי שאפשר לארוח לקטעים מרגשים של כמה דקות כל אחד ולשדר ישר לקליפת המוח של תושבי מדינת ישראל. והתושבים נאנחים ומזילים דמעה וממשיכים לשבת בכורסא בעודם מלטפים את מצפונם המורדם ומונשם. ושתי דקות לאחר מכן "הותר לפרסום" ואז סגמנט נפלא של מירי רגב או דודי אמסלם. והרעש בלתי פוסק. והרעש בלתי פוסק בכוונה. כי אם תעצרו לרגע לחשוב במקום לראות עוד סרטון של טלי גוטליב, אולי תתחילו לחשוב מחשבות משלכם. אבל בעולם החדש והמופלא שלנו זה לא מקובל.

"1984", "פרנהייט 451" ו"עולם חדש מופלא" מציעים תובנות עמוקות לגבי הפוטנציאל לעתיד שנוצר על ידי שליטה ממשלתית, התקדמות טכנולוגית ושינויים תרבותיים. סיפורים אלה, על אף שהם שונים בנרטיבים שלהם, חזו במשותף רבים מהשינויים החברתיים והאתגרים שמגדירים את המאה ה-21 בכלל ואת המצב במדינת ישראל בפרט. חזונו של אורוול על מעקב ומניפולציה של האמת מהדהד עם החששות המודרניים לגבי פרטיות, אבטחת נתונים והפצת מידע מוטעה. ביקורתו של ברדבורי על צנזורה, אנטי-אינטלקטואליזם והשפעת המדיה ההמונית מדגישה את הסכנות של חברה שמעדיפה בידור שטחי על פני מחשבה ביקורתית. תיאורו של האקסלי על חברה מונעת צרכנות ונשלטת באמצעות הנאה והסחות דעת הוא אזהרה חדה לגבי ההשלכות של עדיפות סיפוק מידי על פני מעורבות משמעותית. במדינת ישראל, במיוחד בשנים האחרונות אנו רואים תהליכים הרסניים אותם כבר חזו שלושת נביאי המאה העשרים. אם לא נחשב מסלול חדש נתעורר בקרוב למציאות המשלבת בין האח הגדול עם עולם חדש נפלא בו ישרפו ספרים עד לניצחון המושלם.

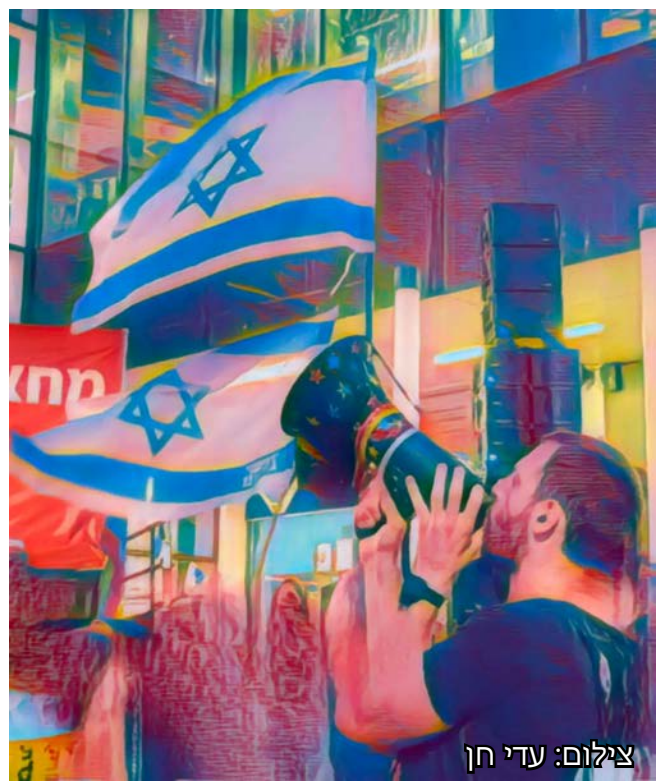

ירושלים

תודות

תודה לחברי המערכת ולצלמים:
 איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
 קרינה יניב, מכון ויצמן
 דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
 אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
 צמרת ריקון, מכללת אורנים
 יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
 רות שרץ-שובל, מכון ויצמן
 רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
 עורך: אלון קורנגרין
 עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צלמים: אביגיל מטלון, אדר איל, אילת מרקוביץ, איתן שלי, אלון קורנגרין, אמיר יעקובי, ארז וולך, בני משי, ברק דור, גלעד פירסט, דנה רעני, דפנה ישע, ורדית אלון-קורפל, טל גוטרמן, יעל גדות, נבט כהנא, נוקי שריר, נעמה זאבי, עדי חן, עומר ילין, עמוס גיל, ראובן גש, רוית אלקיס יגרמן, רונית בן דוד, רן דמבו, רני גרף, תניא ציון וולדקס.

צילום: עדי חן

